

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις
τῆ 21 Μαρτίου 1953

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀριθμὸς φύλλου 68

ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 2329.

Περὶ κυρώσεως τῆς ἀπὸ 4ης Νοεμβρίου 1950 Διεθνοῦς Συμβάσεως τῆς Ρώμης περὶ προστασίας τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν καὶ τοῦ ἀπὸ 20ῆς Μαρτίου 1952 προσθέτου εἰς αὐτὴν Πρωτοκόλλου τῶν Παρισίων.

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον Μόνον.

Κυροῦται καὶ ἔχει πλήρη καὶ νόμιμον ἰσχὺν ἡ ἀπὸ 4ης Νοεμβρίου 1950 Διεθνῆς Σύμβασις Ρώμης περὶ προστασίας τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν ἣτις ὑπεγράφη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τὴν 28ῆν Νοεμβρίου 1950, ὡς καὶ τὸ ἀπὸ 20ῆς Μαρτίου 1952 πρό-

σθετον εἰς αὐτὴν Πρωτόκολλον ὅπερ ὑπεγράφη αὐθημερὸν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος μετὰ σχετικῆς πρὸς τὸ ἄρθρον 2 αὐτοῦ ἐπιφυλάξεως, ὡς αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὰ κείμενα αὐτῶν ἅτινα ἔπονται ἐν πρωτοτύπῳ καὶ μεταφράσει εἰς τὴν ἑλληνικὴν.

Ὁ παρὼν Νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' ἡμῶν σήμερον κυρωθεὶς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 18 Μαρτίου 1953.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ.

Β.

Ο ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 21 Μαρτίου 1953

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Δ. ΜΠΑΜΠΑΚΟΣ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ

διὰ τὴν προάσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν.

Αἱ Συμβαλλόμεναι Κυβερνήσεις, Μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης :

Ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν τὴν Πάγκοσμιον Δήλωσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἣν διεκήρυξεν ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν τὴν 10ὴν Δεκεμβρίου 1948.

Ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Δήλωσις αὕτη τείνει εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ τὴν πάγκοσμιον καὶ ἀποτελεσματικὴν ἐφαρμογὴν τῶν δικαιωμάτων ἅτινα ἀναφέρονται εἰς αὐτήν.

Ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν ὅτι σκοπὸς τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης εἶναι ἡ πραγματοποίησις στενωτέρας ἐνότητος μεταξὺ τῶν Μελῶν αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐν τῶν μέσων πρὸς ἐπιτευξίν τοῦ σκοποῦ τούτου εἶναι ἡ προάσπισις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν.

Ἐπιβεβαιούσαι τὴν βαθεῖαν αὐτῶν προσήλωσιν εἰς τὰς θεμελιώδεις ταύτας ἐλευθερίας αἰτίνας ἀποτελοῦσι αὐτὸ τοῦτο τὸ βᾶθρον τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῶν ὁποίων ἡ διατήρησις στηρίζεται οὐσιαστικῶς ἐπὶ πολιτικοῦ καθεστώτος ἀληθῶς δημοκρατικοῦ ἀφ' ἐνός καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἐπὶ κοινῆς ἀντιλήψεως καὶ κοινῆς σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τὰ ὁποῖα διεκδικοῦν.

Ἐχόμεναι τῆς ἀποφάσεως ὅπως, ὡς Κυβερνήσεις Ἑυρωπαϊκῶν Κρατῶν ἐμπνεόμεναι ὑπὸ κοινῶν ἰδεῶν καὶ ἔχουσαι κοινὴν κληρονομίαν πολιτικῶν παραδόσεων καὶ ἰδεῶν σεβασμοῦ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἐπικρατεστέρου τοῦ δικαίου, λάβουσι τὰ πρῶτα κατάλληλα μέτρα ὅπως διασφαλίσωσι τὴν συλλογικὴν ἐγγύησιν ὠρισμένων, ἐκ τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Δήλωσει, δικαιωμάτων.

Συμφώνησαν τὰ ἀκόλουθα :

Ἄρθρον 1.

Τὰ ὑψηλὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀναγνωρίζουν, εἰς ὅλα τὰ ἐξαρτώμενα ἐκ τῆς δικαιοδοσίας των πρόσωπα, τὰ καθοριζόμενα εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς παρούσης Συμβάσεως δικαιώματα καὶ ἐλευθερίας.

ΜΕΡΟΣ Ι.

Ἄρθρον 2.

1. Τὸ δικαίωμα ἐκάστου προσώπου εἰς τὴν ζωὴν προστατεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου. Εἰς οὐδένα δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἐκ προθέσεως θάνατος, εἰμὴ εἰς ἐκτέλεσιν θανατικῆς ποινῆς ἐκδιδομένης ὑπὸ δικαστηρίου ἐν περιπτώσει ἀδικήματος τιμωρουμένου ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τῆς ποινῆς ταύτης.

2. Ὁ θάνατος δὲν θεωρεῖται ὡς ἐπιβαλλόμενος κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου τούτου, εἰς ἃς περιπτώσεις θὰ ἐπῆρχετο συνεπεὶα χρήσεως βίας καταστάσεως ἀπολύτως ἀναγκαίας :

α) διὰ τὴν υπεράσπισιν οἰουδήποτε προσώπου κατὰ παρανόμου βίας.

β) διὰ τὴν πραγματοποίησιν νομίμου συλλήψεως ἢ πρὸς παρεμπόδισιν ἀποδράσεως προσώπου νομίμως κρατουμένου.

γ) διὰ τὴν καταστολήν, συμφώνως τῷ νόμῳ, στάσεως ἢ ἀνταρσίας.

Ἄρθρον 3.

Οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ ὑποβληθῇ εἰς βασάνους οὔτε εἰς ποινὰς ἢ μεταχειρίσιν ἀπανθρώπους ἢ ἐξευτελιστικὰς.

Ἄρθρον 4.

1. Οὐδεὶς δύναται νὰ κρατηθῇ εἰς δουλείαν ἢ εἰλωτείαν.

2. Οὐδεὶς δύναται νὰ υποχρεωθῇ εἰς ἀναγκαστικὴν ἢ υποχρεωτικὴν ἐργασίαν.

3. Δὲν θεωρεῖται ὡς ἀναγκαστικὴ ἢ υποχρεωτικὴ ἐργασία ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος ἄρθρου :

α) πᾶσα ἐργασία ζητουμένη παρὰ προσώπου κρατουμένου συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τῆς πα

ρούσης Συμβάσεως, ἢ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τῆς ὑπὸ ἔρου ἀπολύσεώς του.

β) πᾶσα ὑπηρεσία στρατιωτικῆς φύσεως ἢ, εἰς τὴν περίπτωσηί των ἐχόντων ἀντιρρήσεις συνειδήσεως εἰς τὰς χώρας ὅπου τοῦτο ἀναγνωρίζεται ὡς νόμιμον, πᾶσα ἄλλη ὑπηρεσία εἰς ἀντικατάστασιν τῆς υποχρεωτικῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

γ) πᾶσα ὑπηρεσία ζητουμένη εἰς περιπτώσιν κρίσεως ἢ θεομηγιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν ἢ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ συνόλου.

δ) πᾶσα ἐργασία ἢ ὑπηρεσία ἀπαρτίζουσα μέρος τῶν τακτικῶν υποχρεώσεων τοῦ πολίτου.

Ἄρθρον 5.

1. Πᾶν πρόσωπον ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ στερηθῇ τῆς ἐλευθερίας του, εἰμὴ εἰς τὰς ἀκολούθους περιπτώσεις καὶ συμφώνως πρὸς τὴν νόμιμον διαδικασίαν :

α) ἐὰν κρατῆται κανονικῶς κατόπιν καταδίκης ὑπὸ ἀρμοδίου δικαστηρίου.

β) ἐὰν ὑπεβλήθῃ εἰς κανονικὴν σύλληψιν ἢ κράτησιν λόγῳ ἀνυποταγῆς εἰς νόμιμον διαταγὴν δικαστηρίου, ἢ εἰς ἐγγύησιν ἐκτελέσεως υποχρεώσεως ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ νόμου.

γ) ἐὰν συνελήφθῃ καὶ κρατῆται ὅπως ὀδηγηθῇ ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς, εἰς τὴν περίπτωσιν εὐλόγου ὑπονοίας ὅτι διέπραξεν ἀδικήμα, ἢ ὑπάρχουν λογικὰ δεδομένα πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀνάγκης ὅπως οὗτος ἐμποδισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ διαπραξῇ ἀδικήμα ἢ δραπέτευση μετὰ τὴν διάπραξιν τούτου.

δ) ἐὰν πρόκειται περὶ νομίμου κρατήσεως ἀνηλικίου, ἀποφασισθείσης διὰ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀνατροφῆς του, ἢ τὴν νόμιμον κράτησίν του ἵνα παραπεμφθῇ ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς.

ε) ἐὰν πρόκειται περὶ νομίμου κρατήσεως ἀτόμων δυναμένων νὰ μεταδώσωσι μεταδοτικὴν ἀσθένειαν, φρενοβλαβοῦς, ἀλκοολικοῦ, τοξικομανοῦς ἢ ἀλήτου.

στ) ἐὰν πρόκειται περὶ νομίμου συλλήψεως ἢ κρατήσεως ἀτόμου ἐπὶ σκοπῶ ὅπως ἐμποδισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ παρανόμως ἐν τῇ χώρᾳ, ἢ ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐκκρεμῆ διαδικασία ἀπελάσεως ἢ ἐκδόσεως.

2. Πᾶν συλληφθὲν πρόσωπον δεῖν νὰ πληροφρηθῇ κατὰ τὸ δυνατόν συντομώτερον καὶ εἰς γλώσσᾳ τὴν ὁποῖαν ἐννοεῖ, τοὺς λόγους τῆς συλλήψεώς του ὡς καὶ πᾶσαν διατυπουμένην ἐναντίον του κατηγορίαν.

3. Πᾶν πρόσωπον συλληφθὲν ἢ κρατηθὲν, ὑπὸ τὰς προβλεπομένας ἐν παραγράφῳ 1 γ) τοῦ παρόντος ἄρθρου συνθήκας, ὀφείλει νὰ παραπεμφθῇ συντόμως ἐνώπιον δικαστοῦ ἢ ἑτέρου δικαστικοῦ λειτουργοῦ νομίμως ἐντεταμένου ὅπως ἐκτελῇ δικαστικὰ καθήκοντα, ἔχει δὲ τὸ δικαίωμα νὰ δικασθῇ ἐντὸς λογικῆς προθεσμίας ἢ ἀπολυθῇ κατὰ τὴν διαδικασίαν. Ἡ ἀπόλυσις δύναται νὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ ἐγγύησιν ἐξασφαλίζουσαν τὴν παράστασιν τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰς τὴν δικάσιμον.

4. Πᾶν πρόσωπον στερούμενον τῆς ἐλευθερίας του συντελεῖ συλλήψεως ἢ κρατήσεως ἔχει δικαίωμα προσφυγῆς ἐνώπιον δικαστηρίου, ἵνα τοῦτο ἀποφασίσῃ ἐντὸς βραχείας προθεσμίας ἐπὶ τοῦ νομίμου τῆς κρατήσεώς του καὶ διατάξῃ τὴν ἀπόλυσίν του ἐν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως.

5. Πᾶν πρόσωπον θύμα συλλήψεως ἢ κρατήσεως ὑπὸ συνθήκας ἀντιθέτους πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, ἔχει δικαίωμα ἐπανορθώσεως.

Ἄρθρον 6.

1. Πᾶν πρόσωπον ἔχει δικαίωμα ὅπως ἢ ὑπόθεσις τοῦ δικασθῇ δικαίως, δημοσίᾳ καὶ ἐντὸς λογικῆς προθεσμίας ὑπὸ ἀνεξαρτήτου καὶ ἀμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποφασίσῃ εἴτε ἐπὶ τῶν ἀμφισβητήσεων ἐπὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ υποχρεώσεων τοῦ ἀστικῆς φύσεως, εἴτε ἐπὶ τοῦ βλαβίμου πῶσης ἐναντίον τοῦ κατηγορίας ποινικῆς φύσεως. Ἡ ἀπόφασις δεῖν νὰ ἐκδοθῇ δημοσίᾳ, ἢ εἰσοδος ὅμως εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριῶν

σεων δύναται νὰ ἀπαγορευθῆ εἰς τὸν τύπον καὶ τὸ κοινόν, καθ' ὅλην ἢ μέρος τῆς δικρασίας τῆς δίκης πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἠθικῆς, τῆς δημοσίας τάξεως ἢ τῆς ἐθνικῆς ἀσφαλείας ἐν δημοκρατικῇ κοινωνίᾳ, ὅταν τοῦτο ἐνδείκνυται ὑπὸ τῶν συμφερόντων τῶν ἀνγλικῶν ἢ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν διαδίκων, ἢ ἐν τῷ κρινόμενῳ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ὡς ἀπολύτως ἀναγκαίον μέτρον, ὅταν ὑπὸ εἰδικῆς συνθήκας ἢ δημοσιότητος θὰ ἠδύνατο νὰ παραβλάψῃ τὰ συμφέροντα τῆς δικαιοσύνης.

2. Πᾶν πρόσωπον κατηγορούμενον ἐπὶ ἀδικήματι τεκμαίρεται ὅτι εἶναι ἄθωον μέχρι τῆς νομίμου ἀποδείξεως τῆς ἐνοχῆς του.

3. Εἰδικώτερον, πᾶς κατηγορούμενος ἔχει δικαίωμα :

α) ὅπως πληροφορηθῆ, ἐν τῇ βραχυτέρᾳ προθεσίμᾳ εἰς γλῶσσαν τὴν ὅποιαν ἐνοεῖ καὶ ἐν λεπτομερείᾳ τὴν φύσιν καὶ τὸν λόγον τῆς ἐναντίου του κατηγορίας.

β) ὅπως διαθέτῃ τὸν χρόνον καὶ τὰς ἀναγκαίας εὐκολίας πρὸς προετοιμασίαν τῆς ὑπερασπίσεώς του.

γ) ὅπως ὑπερασπίσῃ ὁ ἴδιος ἑαυτὸν ἢ ἀναθέσῃ τὴν ὑπεράσπισίν του εἰς συνήγορον τῆς ἐκλογῆς του, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει δὲν διαθέτει τὰ μέσα νὰ πληρώσῃ συνήγορον, νὰ τῷ παρασχεθῆ τοιοῦτος δωρεάν, ὅταν τοῦτο ἐνδείκνυται ὑπὸ τοῦ συμφερόντος τῆς δικαιοσύνης.

δ) νὰ ἐξετάσῃ ἢ ζητήσῃ ὅπως ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες κατηγορίας καὶ ἐπιτύχῃ τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐξετάσῃ τῶν μαρτύρων ὑπερασπίσεως ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους ὡς τῶν μαρτύρων κατηγορίας.

ε) νὰ τύχῃ δωρεάν παραστάσεως διερμηνέως, ἐὰν δὲν ἐνοεῖ ἢ δὲν ὁμιλεῖ τὴν χρησιμοποιουμένην εἰς τὸ δικαστήριον γλῶσσαν.

Ἄρθρον 7.

1. Οὐδεὶς δύναται νὰ καταδικασθῆ διὰ πρᾶξιν ἢ παράλειψιν ἢ ὅποια, καθ' ἣν στιγμὴν διεπράχθη, δὲν ἀπετέλει ἀδικήμα συμφώνως πρὸς τὸ ἐθνικὸν ἢ διεθνὲς δίκαιον. Οὐτε καὶ ἐπιβάλλεται βαρυτέρα ποινὴν ἀπὸ ἐκείνην ἢ ὅποια ἐπεβάλλετο κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος.

2. Τὸ παρὸν ἄρθρον δὲν σκοπεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν δίκην καὶ τιμωρίαν ἀτόμων ἐνόχων διὰ πράξεις ἢ παραλείψεις αἰ ὅποια καθ' ἣν στιγμὴν διεπράχθησαν, ἦσαν ἐγκληματικαὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἀναγνωριζόμενας ὑπὸ τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν γενικὰς ἀρχὰς δικαίου.

Ἄρθρον 8.

1. Πᾶν πρόσωπον δικαιούται εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς ἰδιωτικῆς καὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς του, τῆς κατοικίας του καὶ τῆς ἀλληλογραφίας του.

2. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρξῃ ἐπέμβασις δημοσίας ἀρχῆς ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ δικαιώματος τούτου, ἐκτὸς ἐὰν ἢ ἐπέμβασις αὕτη προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἀποτελεῖ μέτρον τὸ ὁποῖον, εἰς μίαν δημοκρατικὴν κοινωνίαν, εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν, τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, τὴν οἰκονομικὴν εὐημερίαν τῆς χώρας, τὴν προστασίαν τῆς τάξεως καὶ τὴν πρόληψιν ποινικῶν παραβάσεων τὴν προστασίαν τῆς υγείας ἢ τῆς ἠθικῆς, ἢ τὴν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν ἄλλων.

Ἄρθρον 9.

1. Πᾶν πρόσωπον δικαιούται εἰς τὴν ἐλευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως καὶ θρησκείας. τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπάγεται τὴν ἐλευθερίαν ἀλλαγῆς θρησκείας ἢ πεποιθήσεων, ὡς καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας ἢ τῶν πεποιθήσεων μεμονωμένως ἢ συλλογικῶς δημοσίᾳ ἢ καθ' ἴδιον, διὰ τῆς λατρείας, τῆς παιδείας, καὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθήκοντων καὶ τελετουργιῶν.

2. Ἡ ἐλευθερία ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας ἢ τῶν πεποιθήσεων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἐτέρον περιορισμῶν πέραν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἀποτελούντων ἀναγκαῖα μέτρα. ἐν δημοκρατικῇ κοινωνίᾳ, διὰ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας τάξεως, υγείας καὶ ἠθικῆς, ἢ τὴν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν τῶν ἄλλων.

Ἄρθρον 10.

1. Πᾶν πρόσωπον ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἐκφράσεως. Τὸ δικαίωμα τοῦτο περιλαμβάνει τὴν ἐλευθε-

ρίαν γνώμης ὡς καὶ τὴν ἐλευθερίαν λήψεως ἢ μεταδόσεως πληροφοριῶν ἢ ἰδεῶν, ἀνευ ἐπεμβάσεως δημοσίων ἀρχῶν καὶ ἀσχετῶς συνόρων. Τὸ παρὸν ἄρθρον δὲν κωλύει τὰ Κράτη ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποβάλλωσι τὰς ἐπιχειρήσεις ραδιοφωνικῆς κινηματογράφου ἢ τηλεγράφου εἰς κανονισμοὺς ἐκδόσεως ἀδειῶν λειτουργίας.

2. Ἡ ἄσκησις τῶν ἐλευθεριῶν τούτων, συνεπαγομένης καθήκοντα καὶ εὐθύνας, δύναται νὰ ὑπαχθῆ εἰς ὄρισμένας διατυπώσεις, ὅρους, περιορισμοὺς ἢ κυρώσεις, προβλεπομένους ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἀποτελούντας ἀναγκαῖα μέτρα, ἐν δημοκρατικῇ κοινωνίᾳ διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν, τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα ἢ δημοσίαν ἀσφάλειαν, τὴν προστασίαν τῆς τάξεως καὶ πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος, τὴν προστασίαν τῆς υγείας ἢ τῆς ἠθικῆς, τὴν προστασίαν τῆς υπολήψεως ἢ τῶν δικαιωμάτων τῶν τρίτων, τὴν παρεμπόδισιν τῆς κοινολογήσεως ἐμπιστευτικῶν πληροφοριῶν ἢ τὴν διασφάλισιν τοῦ κύρους καὶ ἀμεροληψίας τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.

Ἄρθρον 11.

1. Πᾶν πρόσωπον ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνέρχεσθαι εἰρηνικῶς καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν συνεταιρισμοῦ, συμπεριλαμβανομένου τοῦ δικαιώματος ἰδρύσεως μετ' ἄλλων συνδικάτων καὶ προσχωρήσεως εἰς συνδικατὰ ἐπὶ σκοπῶν προασπίσεως τῶν συμφερόντων του.

2. Ἡ ἄσκησις τῶν δικαιωμάτων τούτων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπαχθῆ εἰς ἐτέρους περιορισμοὺς πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων καὶ ἀποτελούντων ἀναγκαῖα μέτρα, ἐν δημοκρατικῇ κοινωνίᾳ, διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν, τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν τὴν προστασίαν τῆς τάξεως καὶ πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος τὴν προστασίαν τῆς υγείας καὶ τῆς ἠθικῆς, ἢ τὴν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν τῶν τρίτων. Τὸ παρὸν ἄρθρον δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐπιβολὴν νομίμων περιορισμῶν εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν δικαιωμάτων τούτων ὑπὸ μετῶν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, τῆς ἀστυνομίας ἢ τῶν διοικητικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 12.

Ἄμα τῇ συμπληρώσει ἡλικίας γάμου, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συνέρχωνται εἰς γάμον καὶ ἰδρῶσιν οἰκογένειαν συμφώνως πρὸς τοὺς διέποντας τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐθνικοὺς νόμους.

Ἄρθρον 13.

Πᾶν πρόσωπον τοῦ ὁποίου τὰ ἀναγνωριζόμενα ἐν τῇ παρουσίᾳ Συμβάσει δικαιώματα καὶ ἐλευθερίαι παρεβιάσθησαν, ἔχει τὸ δικαίωμα πραγματικῆς προσφυγῆς ἐνώπιον ἐθνικῆς ἀρχῆς, ἔστω καὶ ἐν ἡ παραβίασις διεπράχθη ὑπὸ προσώπων ἐνεργούντων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν δημοσίων καθηκόντων των.

Ἄρθρον 14.

Ἡ χρῆσις τῶν ἀναγνωριζομένων ἐν τῇ παρουσίᾳ Συμβάσει δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν δέον νὰ ἐξασφαλισθῆ ἀσχετῶς διακρίσεως φύλου, φυλῆς, χρώματος, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικῶν ἢ ἄλλων πεποιθήσεων, ἐθνικῆς ἢ κοινωνικῆς προελεύσεως, συμμετοχῆς εἰς ἐθνικὴν μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ἢ ἄλλης καταστάσεως.

Ἄρθρον 15.

1. Ἐν περιπτώσει πολέμου ἢ ἐτέρου δημοσίου κινδύνου ἀπειλοῦντος τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους, ἕκαστον ὑψηλὸν συμβαλλόμενον μέρος δύναται νὰ λάβῃ μέτρα κατὰ παράβασιν τῶν ὑπὸ τῆς παρουσίας Συμβάσεως προβλεπομένων ὑποχρεώσεων, ἐν τῷ ἀπαιτούμενῳ ὑπὸ τῆς καταστάσεως ἀπολύτως ἀναγκαίῳ ὅριθι καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως τὰ μέτρα ταῦτα μὴ ἀντιτίθενται εἰς τὰς ἄλλας ὑποχρεώσεις τὰς ἀπορροεῦσας ἐκ τοῦ διεθνοῦς δικαίου.

2. Ἡ προηγουμένη διάταξις οὐδεμίαν ἐπιτρέπει παράβασιν τοῦ ἄρθρου 2, εἰμὴ διὰ τὴν περίπτωσιν θανάτου συνεπέξ κανονικῶν πολεμικῶν πράξεων, ἢ τῶν ἄρθρων 3,4 (παράγραφος 1) καὶ 7.

3. Τὰ ἀσχοῦντα τὸ δικαίωμα τοῦτο παραβάσεως ὑψηλὰ συμβαλλόμενα μέρη τηροῦν τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης πλήρως ἐνήμερον τῶν ληφθέντων μέτρων ὡς καὶ τῶν αἰτιῶν τὰ ὅποια τὰ προκάλεσαν. Ὁφείλουν ὡσαύτως νὰ πληροφορήσωσι τὸν Γενικὸν Γραμ-

ματέα του Συμβουλίου της Εξώρχης περί της ημερομηνίας κατά την οποίαν τὰ μέτρα ταῦτα ἐπαύσαν ἰσχύοντα καὶ οἱ διατάξεις τῆς Συμβάσεως ἐτέθησαν ἐκ νέου ἐν πλήρει ἰσχύϊ.

Ἄρθρον 16.

Ὁδευμία διάταξις τῶν ἄρθρων 10, 11 καὶ 14 δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπαγορεύουσα εἰς τὰ ὑψηλά συμβαλλόμενα μέρη νὰ ἐπιβάλλωσι περιορισμούς εἰς τὴν πολιτικὴν δραστηριότητα τῶν ξένων.

Ἄρθρον 17.

Ὁδευμία διάταξις τῆς παρούσης Συμβάσεως δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ ὡς ἐπαγομένη δι' ἓν Κράτος, μίαν ὁμάδα ἢ ἓν ἄτομον οἰονδήποτε δικαίωμα ὅπως ἐπιδοθῆ εἰς δραστηριότητα ἢ ἐκτέλεση πράξεις σκοπούσας εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν δικαιωμάτων ἢ ἐλευθεριῶν, τῶν ἀναγνωρισθέντων ἐν τῇ παρουσίᾳ Συμβάσει, ἢ εἰς περιορισμούς τῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν τούτων μεγαλυτέρων τῶν προβλεπομένων ἐν τῇ ρηθείᾳ Συμβάσει.

Ἄρθρον 18.

Οἱ ἐπιτρεπόμενοι κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης Συμβάσεως περιορισμοὶ τῶν εἰρημένων δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰμὴ πρὸς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον καθιερώθησαν.

ΜΕΡΟΣ II.

Ἄρθρον 19.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ἐξασφαλίσεως τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀναληφθεισῶν ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν συμβαλλομένων μερῶν διὰ τῆς παρούσης Συμβάσεως ὑποχρέωσεων, θὰ ἰδρυθῶσιν :

α) μία Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ἀναφερομένη ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς παρούσης ὡς ἡ «Ἐπιτροπὴ».

β) ἓν Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς παρούσης ἀναφερόμενον ὡς τὸ «Δικαστήριον».

ΜΕΡΟΣ III.

Ἄρθρον 20.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπαρτίζεται ὑπὸ ἀριθμοῦ μελῶν ἴσου πρὸς τὸν τῶν ὑψηλῶν συμβαλλομένων μερῶν. Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ πλεόν τοῦ ἐνὸς ὑπηκόου τοῦ ἰδίου Κράτους.

Ἄρθρον 21.

1. Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκλέγονται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ὑπουργῶν, κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, ἐκ καταλόγου ὄντων συντασσομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Συμβουλευτικῆς Συνελεύσεως.

Ἐκάστη ὁμὰς ἀντιπροσώπων τῶν ὑψηλῶν συμβαλλομένων μερῶν εἰς τὴν Συμβουλευτικὴν Συνέλευσιν θὰ προτείνῃ τρεῖς ὑποψηφίους ἐξ ὧν τοῦλάχιστον οἱ δύο θὰ εἶναι τῆς ἐθνικότητός της.

2. Ἐν τῷ μέτρῳ ἐν ᾧ ἐφαρμόζεται, ἡ αὐτὴ διαδικασία θὰ ἀκολουθῆται διὰ τὴν ἀνάδειξιν, ὡς μελῶν, ὑπηκόων Κρατῶν τὰ ὁποῖα ἤθελον προσχωρήσῃ μεταγενεστέρως εἰς τὴν παρούσαν Σύμβασιν, ὡς καὶ πρὸς πλήρωσιν κενουμένων ἐδρῶν.

Ἄρθρον 22.

1. Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκλέγονται διὰ περίοδον 6 ἐτῶν, εἶναι δὲ ἐπανεκλέξιμα. Ἐν τούτοις, ἡ θητεία ἐπὶ τὰ ἐκ τῶν ἀναδεικνυομένων μετὰ τὴν πρώτην ἐκλογὴν μελῶν θὰ λήξῃ μετὰ τριετίας.

2. Τὰ μέλη τῶν ὁποίων ἡ θητεία θὰ λήξῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ἀρχικῆς περιόδου τῶν τριῶν ἐτῶν, θὰ ὀρισθοῦν διὰ κληρώσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ἀμέσως μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πρώτης ἐκλογῆς.

3. Τὸ μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, τὸ ὁποῖον ἐκλέγεται εἰς ἀναπλήρωσιν μέλους τοῦ ὁποίου ἡ θητεία δὲν ἔληξε, συμπληρώνει τὴν περίοδον τῆς θητείας τοῦ προκατόχου του.

4. Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς παραμένουν ἐν ὑπηρεσίᾳ μέχρι τῆς ἀντικαταστάσεώς των. Μετὰ τὴν ἀντικατάστασίν των, ἐξακολουθοῦν νὰ χειρίζονται τὰς υποθέσεις, τῶν ὁποίων εἶχον ἤδη ἐπιληφθῆ.

Ἄρθρον 23.

Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν τῶν ιδιότητα.

Ἄρθρον 24.

Ἐκαστον συμβαλλόμενον μέρος δύναται νὰ φέρῃ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης οἰονδήποτε παράβασιν τῶν διατάξεων τῆς παρούσης Συμβάσεως, διὰ τὴν ὁποῖαν ἤθελε θεωρήσῃ ὑπεύθυνον ἕτερον ὑψηλὸν συμβαλλόμενον μέρος.

Ἄρθρον 25.

1. Ἡ Ἐπιτροπὴ δύναται ἐπίσης νὰ ἐπιληφθῆ αἰτήσεων ὑποβαλλομένων εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης ὑπὸ παντός φυσικοῦ προσώπου, μὴ κυβερνητικῆς ὀργανώσεως ἢ ὁμάδος ἀτόμων, οἱ ὁποῖοι διατείνονται ὅτι εἶναι θύματα παραβιάσεως παρ' ἐνὸς τῶν ὑψηλῶν συμβαλλομένων μερῶν τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ Συμβάσει ἀναγνωριζομένων δικαιωμάτων, εἰς τὴν πε ἰπτῶσιν καθ' ἣν τὸ ἐνοχοποιούμενον ὑψηλὸν συμβαλλόμενον μέρος ἤθελε δηλώσει ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ θέματος. Τὰ ὑψηλά συμβαλλόμενα μέρη, ὑπογράφοντα τιαύτην δήλωσιν, ἀναλαμβάνουν τὴν υποχρέωσιν ὅπως κατ' οὐδένα τρόπον παρακωλύσωσι τὴν πραγματικὴν ἀσκήσιν τοῦ δικαιώματος τούτου.

2. Αἱ δηλώσεις αὗται δύναται νὰ γίνουσι δι' ὀρισμένην χρονικὴν περίοδον.

3. Αὗται ἐπιδίδονται εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης, ὅστις διαβιβάζει ἀντίγραφα τούτων εἰς τὰ ἕτερα Ὑψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη καὶ ἐξασφαλίζει τὴν δημοσίευσίν των.

4. Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν θέλει ἀσκήσῃ τὴν χορηγομένην αὐτῇ, διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἀρμοδιότητα ἢ ὅταν ἐξ τοῦλάχιστον Ὑψηλὰ Συμβαλλόμενα Μέρη θὰ ἔχωσι συμβληθῆ διὰ τῆς δηλώσεως περὶ ἧς αἱ προηγούμεναι παράγραφοι.

Ἄρθρον 26.

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῆ τῆς υποθέσεως εἰ μὴ κατόπιν ἐξαίτησεως τῶν ἐσωτερικῶν ἐνδίκων μέσων, συμφώνως πρὸς τοὺς γενικῶς παραδεδεγμένους κανόνας διεθνῶς δικαίου καὶ ἐντὸς προθεσμίας ἕξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ἐσωτερικὴ τελεσίδικος ἀπόφασις.

Ἄρθρον 27.

1. Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν θὰ ἐπιληφθῆ οὐδεμιᾶς αἰτήσεως ὑποβληθείσης συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 25, ἐὰν :

α) εἶναι ἀνάυσιμος.

β) εἶναι οὐσιαστικῶς ὁμοία πρὸς αἴτησιν προηγουμένης ἐξετασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ ἤδη ὑποβληθεῖσαν εἰς ἕτεραν διαδικασίαν διεθνῶς ἐρεύνης ἢ τακτοποιήσεως καὶ ἐὰν δὲν περιεχῇ νέα γεγονότα.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ θεωρήσῃ ὡς ἀπαράδεκτον πᾶσαν αἴτησιν ὑποβληθεῖσαν κατὰ τὸ ἄρθρον 25, ἐὰν θεωρήσῃ ὅτι ἡ αἴτησις εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης Συμβάσεως, ἐκδηλῶς ἀβάσιμος ἢ παράνομος.

3. Ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ ἀπορρίψῃ πᾶσαν αἴτησιν τὴν ὁποῖαν θεωρεῖ ἀπαράδεκτον κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 26.

Ἄρθρον 28.

Ἐν ἡ περιπτώσει ἢ Ἐπιτροπὴ ἀποδεχθῆ τὴν αἴτησιν :

α) θὰ προβῆ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐξακριβώσεως τῶν γεγονότων εἰς κατ' ἀντιμωλίαν ἐξέτασιν τῆς αἰτήσεως μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν μερῶν καί, ἐν ἀνάγκῃ, εἰς ἐρευναν διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν διεξαγωγὴν τῆς ὁποίας τὰ ἐνδιαφερόμενα Κράτη θὰ παράσχωσιν ἀπάσας τὰς ἀναγκαίας εὐκολίας, κατόπιν ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς.

β) θὰ τεθῆ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐπιτεύξεως φιλικῶν διακανονισμῶν τῆς υποθέσεως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ὡς ταῦτα καθορίζονται ἐν τῇ παρουσίᾳ Συμβάσει.

Ἄρθρον 29.

1. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκπληροῖ τὰ προβλεπόμενα ἐν τῷ ἄρθρῳ 28 καθήκοντα μέσῳ ὑπο-ἐπιτροπῆς ἀπαρτιζομένης ἐξ ἐπτά μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

2. Ἐκαστος τῶν ἐνδιαφερομένων δύναται νὰ υποδείξῃ

ἐν μέλος τῆς ἐκλογῆς του ὅπως ἀποτελέσῃ μέρος τῆς ὑπο-
ἐπιτροπῆς.

3. Τὰ ἄλλα μέλη ὑποδεικνύονται διὰ κληρώσεως, συμ-
φώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῆς
Ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον 30.

Ἐὰν κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ φιλικὸν διακανονισμόν,
συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 28, ἡ ὑπο-ἐπιτροπὴ συντάσσει
ἐκθεσιν, ἡ ὁποία διαβιβάζεται πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὰ ἐν-
διαφερόμενα Κράτη. τὴν Ἐπιτροπὴν Ὑπουργῶν καὶ τὸν
Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης. Ἡ ἐκ-
θεσις περιορίζεται εἰς βραχεῖαν περιγραφὴν τῶν γεγονό-
των καὶ τῆς ἐπιτευχθείσης λύσεως.

Ἄρθρον 31.

1. Ἐὰν δὲν ἐπιτευχθῇ τοιαύτη λύσις, ἡ Ἐπιτροπὴ συν-
τάσσει ἐκθεσιν, ἐν τῇ ὁποία διαπιστοῖ τὰ γεγονότα καὶ δια-
τυπώνει τὴν γνώμην τῆς ἐπὶ τοῦ ἐὰν τὰ διαπιστωθέντα
γεγονότα ἀποκαλύπτουν παραβίασιν ἐκ μέρους τοῦ ἐνδια-
φερομένου Κράτους τῶν ὑποχρεώσεων του κατὰ τὰς διατάξεις
τῆς Συμβάσεως. Αἱ γνώμαι ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτρο-
πῆς ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου δύνανται νὰ διατυπωθῶσι ἐν τῇ
ἐκθέσει αὐτῆ.

2. Ἡ ἐκθεσις διαβιβάζεται πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν Ὑ-
πουργῶν, κοινοποιεῖται ὡσαύτως εἰς τὰ ἐνδιαφερόμενα
Κράτη, τὰ ὁποία ὅμως δὲν θὰ ἔχωσι δικαίωμα νὰ τὴν
δημοσιεύσωσι.

3. Κατὰ τὴν διαβίβασιν τῆς ἐκθέσεως εἰς τὴν Ἐπιτρο-
πὴν Ὑπουργῶν, ἡ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ διατυπώσῃ τὰς
προτάσεις τὰς ὁποίας θεωρεῖ καταλλήλους.

Ἄρθρον 32.

1. Ἐὰν, ἐντὸς προθεσμίας τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς διαβί-
βάσεως τῆς ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Ἐπιτρο-
πὴν Ὑπουργῶν, ἡ ὑπόθεσις δὲν παραμεμφθῇ εἰς τὸ Δι-
καστήριον κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 48 τῆς παρούσης
Συμβάσεως, ἡ Ἐπιτροπὴ Ὑπουργῶν ἀποφαίσει, διὰ πλειο-
ψηφίας τῶν δύο τρίτων τῶν δικαιουμένων νὰ συμμετέχωσι
τῆς Ἐπιτροπῆς ἀντιπροσώπων. ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐὰν ὁ
ὑπῆρξεν ἢ ὄχι παραβίασις τῆς Συμβάσεως.

2. Ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, ἡ Ἐπιτροπὴ Ὑπουρ-
γῶν καθορίζει προθεσμίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας τὸ ἐνδιαφερό-
μενον ὑψηλὸν συμβαλλόμενον μέρος ὀφείλει νὰ λάβῃ τὰ
μέτρα, τὰ ὁποία συνεπάγεται ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπουργῶν.

3. Ἐὰν τὸ ἐνδιαφερόμενον ὑψηλὸν συμβαλλόμενον μέ-
ρος δὲν λάβῃ ἐκτελεστικὰ μέτρα ἐντὸς τῆς ταχθείσης
προθεσμίας ἡ Ἐπιτροπὴ Ὑπουργῶν δίδει εἰς τὴν ἀρχικὴν
ἀπόφασίν της, διὰ τῆς προβλεπομένης ἐν τῇ ἄνω παραγράφῳ
(1) πλειοψηφίας, τὴν ἐνδεικνυομένην συνέχειαν καὶ
προβαίνει εἰς δημοσίευσιν τῆς ἐκθέσεως.

4. Τὰ ὑψηλὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀναλαμβάνουν τὴν
τὴν ὑποχρέωσιν νὰ θεωρῶσιν ὡς ὑποχρεωτικὴν δι' αὐτὰ
πάσαν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὑπουργῶν
θὰ ἐλάμβανε κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προηγουμένων παραγρά-
φων.

Ἄρθρον 33.

Ἡ Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Ἄρθρον 34.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς λαμβάνονται κατὰ πλειο-
ψηφίαν τῶν παρόντων καὶ ψηφίζόντων μελῶν. αἱ ἀποφάσεις
τῆς ὑπο-ἐπιτροπῆς λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν με-
λῶν τῆς.

Ἄρθρον 35.

Ἡ Ἐπιτροπὴ συνέρχεται ὅταν αἱ περιστάσεις ἀπαι-
τοῦν τοῦτο. Συγκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως
τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

Ἄρθρον 36.

Ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ καταρτίσῃ τὸν ἐσωτερικὸν κανονι-
σμόν της.

Ἄρθρον 37.

Ἡ Γραμματεία τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ παρασχεθῇ ὑπὸ τοῦ
Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

ΜΕΡΟΣ IV.

Ἄρθρον 38.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων
ἀπαρτίζεται ὑπὸ ἀριθμοῦ δικαστῶν ἴσου πρὸς ἐκείνον τῶν
Μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ
συμπεριλάβῃ πλέον τοῦ ἐνὸς ὑπάρχου τοῦ αὐτοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 39.

1. Τὰ μέλη τοῦ Δικαστηρίου ἐκλέγονται ὑπὸ τῆς Συμ-
βουλευτικῆς Συνελεύσεως, κατὰ πλειοψηφίαν τῶν ψηφίζόν-
των, ἐκ πίνακος ὑποψηφίων ὑποβαλλομένου ὑπὸ τῶν Μελῶν
τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ἕκαστον τῶν ὁποίων θὰ
ὑποδείξῃ τρεῖς ὑποψηφίους, ἐξ ὧν τοὐλάχιστον οἱ δύο θὰ
εἶναι τῆς ἐθνικότητός του.

2. Ἐν ᾧ μέτρῳ εἶναι ἐφαρμοστὴ, ἡ αὐτὴ διαδικασία
ἀκολουθεῖται διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Δικαστηρίου εἰς
περίπτωσιν εἰσδοχῆς νέων Μελῶν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς
Εὐρώπης καὶ διὰ τὴν συμπληρώσιν χηρευσασῶν ἐδρῶν.

3. Οἱ ὑποψήφιοι δέον νὰ χαιρώσι τῆς ὑψηλοτέρας ἠθι-
κῆς ἐκτιμήσεως καὶ νὰ κατέχωσι τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα
πρὸς ἄσκησιν ὑψηλῶν δικαστικῶν καθηκόντων ἢ νὰ ᾧσι
νομοδιδάσκαλοι ἀνεγνωρισμένης οὐθεντίας.

Ἄρθρον 40.

1. Τὰ μέλη τοῦ Δικαστηρίου ἐκλέγονται διὰ περίοδον
9 ἐτῶν. εἶναι ἐπανεκλέξιμα. Πάντως, τὰ καθήκοντα τεσσά-
ρων ἐκ τῶν διοριζομένων κατὰ τὴν πρώτην ἐκλογὴν μελῶν
θὰ τερματισθῶσι μετὰ τρία ἔτη. τὰ καθήκοντα ἐτέρων τεσσά-
ρων μελῶν θὰ τερματισθῶσι μετὰ ἕξ ἔτη.

2. Τὰ μέλη τῶν ὁποίων τὰ καθήκοντα θὰ τερματισθῶσι
μετὰ τὰς ἀρχικὰς περιόδους τῶν τριῶν καὶ ἕξ ἐτῶν, ὀρί-
ζονται διὰ κληρώσεως λαμβανούσης χώραν ἐπιμελεία τοῦ
Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ἀμέ-
σως μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πρώτης ἐκλογῆς.

3. Τὸ μέλος τοῦ Δικαστηρίου ὅπου ἐκλέγεται εἰς ἀντι-
κατάστασιν μέλους ὁτινοῦς ἢ ἐντολῇ δὲν ἔχει ἐκπνεῖσει ἀπο-
περατῶναι τὴν περίοδον τῆς ἐντολῆς τοῦ προκατόχου του.

4. Τὰ μέλη τοῦ Δικαστηρίου παραμένουν ἐν ὑπηρεσίᾳ
μέχρις ἀντικαταστάσεώς των. Μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν
τῶν αὐτῶν θὰ συνεχίζωσι τὴν διεκπεραίωσιν τῶν εἰς χεῖρας
τῶν ἐκχερουσῶν ὑποθέσεων.

Ἄρθρον 41.

Τὸ Δικαστήριον προβαίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέ-
δρου καὶ Ἀντιπροέδρου του διὰ διάρκειαν τριῶν ἐτῶν. Οὐ-
τοι θὰ εἶναι ἐπανεκλέξιμοι.

Ἄρθρον 42.

Τὰ μέλη τοῦ Δικαστηρίου λαμβάνουν ἀποζημίωσιν δι'
ἐκάστην ἡμέραν ἀπασχολήσεως, ἡ ὁποία θὰ ὀρισθῇ ὑπὸ τῆς
Ἐπιτροπῆς Ὑπουργῶν.

Ἄρθρον 43.

Διὰ τὴν ἐξέτασιν ἐκάστης ὑποθέσεως ἡ ὁποία φέρεται
ἐνώπιόν του, τὸ Δικαστήριον συγκροτεῖται ἐκ Τμήματος
ἀπαρτιζομένου ἐξ ἑπτὰ δικαστῶν. Θὰ συμμετέχωσιν αὐτο-
δικαίως ὁ δικαστὴς τῆς ἐθνικότητος ἐκάστου ἐνδιαφερομέ-
νου Κράτους, ἢ, ἐλλείψει τοιοῦτου, πρόσωπον τῆς ἐκλογῆς
του, ὅπως παρακαθήσῃ ὡς δικαστὴς. τὰ ὀνόματα τῶν ὑπο-
λοίπων δικαστῶν κληρώνονται ἐπιμελείᾳ τοῦ Προέδρου
πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῆς ὑποθέσεως.

Ἄρθρον 44.

Μόνον τὰ ὑψηλὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ
θὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα παρουσίας πρὸ τοῦ Δικαστηρίου.

Ἄρθρον 45.

Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Δικαστηρίου ἐπεκτείνεται ἐφ' ὅλων
τῶν ὑποθέσεων, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὴν ἐρμηνείαν καὶ
ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης Συμβάσεως καὶ τὰς ὁποίας τὰ
ὑψηλὰ συμβαλλόμενα μέρη ἢ ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ τῷ παραπέμ-
πωσι συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 48.

Ἄρθρον 46.

1. Ἐκαστον τῶν ὑψηλῶν συμβαλλομένων μερῶν δύν-
ναται εἰς οἰανδήποτε στιγμὴν, νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀναγνωρίζει
ὡς ὑποχρεωτικὴν αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ ειδικῆς συμφωνίας,
τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ πασῶν τῶν ἄφωρων

σών την έρμηνείαν και έφαρμογήν τής παρούσης Συμβάσεως υποθέσεων.

2. Αί άνωτέρω αναφερόμεναι δηλώσεις δύνανται να γίνωσι άνευ ύρον, ή υπό τόν ύρον τής άμοιβαιότητας εκ μέρους πολλών ή ώρισμένων εκ τών έτέρων συμβαλλόμενων μερών, ή δι' ώρισμένον χρονικόν διάστημα.

3. Αί δηλώσεις αύται κατατίθενται παρά τῷ Γενικῷ Γραμματεῖ. τοῦ Συμβουλίου τής 'Επιτροπής, ο οποίος θά διαβιβάξη άντίγραφον αὐτῶν εἰς τὰ ύψηλά συμβαλλόμενα μέρη.

"Αρθρον 47.

Τὸ Δικαστήριον δέν δύναται νά έπιληφθῆ υποθέσεως εἰμή μετά τήν διαπίστωσιν υπό τής 'Επιτροπής τής άπυτυχίας φιλικῷ δικανονισμοῦ και έντός τής προβλεπομένης υπό τοῦ άρθρου 32 τριμήνου προθεσμίας.

"Αρθρον 48.

Υπό τόν ύρον οτι τὸ ενδιαφερόμενον ύψηλόν συμβαλλόμενον μέρος, άν εἶναι έν μόνον, ή τὰ ενδιαφερόμενα ύψηλά συμβαλλόμενα μέρη, άν εἶναι πλείοτερα τοῦ ενός, υπόκεινται εἰς τήν υποχρεωτικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Δικαστηρίου ή έλλείψει τούτου, με τήν συγκατάθεσιν και συναίνεσιν τοῦ ενδιαφερομένου ύψηλοῦ συμβαλλόμενου μέρους, άν εἶναι έν, ή τών ενδιαφερομένων ύψηλῶν συμβαλλόμενων μερών άν εἶναι πλείοτερα τοῦ ενός, τὸ Δικαστήριον δύναται νά έπιληφθῆ υποθέσεως παραπεμφθείσης αὐτῷ :

α) υπό τής 'Επιτροπής.

β) τοῦ ύψηλοῦ συμβαλλόμενου μέρους τοῦ οποιου τὸ θύμα εἶναι ύπήκοος.

γ) τοῦ ύψηλοῦ συμβαλλόμενου μέρους τὸ οποιον έφερε τήν ύπόθεσιν ένώπιον τής 'Επιτροπής.

δ) τοῦ ύψηλοῦ συμβαλλόμενου μέρους κατά τοῦ οποιου διετυπώθη ή κατηγορία.

"Αρθρον 49.

'Εν περιπτώσει άμφισβητήσεως τής άρμοδιότητος τοῦ Δικαστηρίου, τὸ Δικαστήριον άποφασίζει.

"Αρθρον 50.

'Εάν ή άπόφασις τοῦ Δικαστηρίου κρίνη οτι άπόφασις ληφθεῖσα ή μέτρον διαταχθέν υπό δικαστικῆς ή πάσης άλλης 'Αρχῆς συμβαλλόμενον μέρος άντίκειται έν όλῳ ή έν μέρει πρὸς τὰς άπορροεύσας εκ τής παρούσης Συμβάσεως ύποχρεώσεις, και εάν τὸ έσωτερικόν δικαίον τοῦ έν λόγω μέρους δέν έπιτρέπει εἰμή τήν άτελή επανόρθωσιν τών συνεπειῶν τής άποφάσεως ταύτης ή τοῦ μέτρου τούτου, ή άπόφασις τοῦ Δικαστηρίου χορηγεῖ, έν ανάγκη, εἰς τὸ άδικτηέν μέρος δικαίαν ίκανοποίησιν.

"Αρθρον 51.

1. 'Η άπόφασις τοῦ Δικαστηρίου εἶναι ήτιολογημένη.

2. 'Εάν ή άπόφασις δέν εκφράξη έν όλῳ ή έν μέρει τήν όμόφωνον γνώμην τών δικαστῶν, έκαστος δικαστῆς θά έχη τὸ δικαίωμα νά εκφέρη έν αὐτῇ τήν άτομικὴν του γνώμην.

"Αρθρον 52.

'Η άπόφασις τοῦ Δικαστηρίου εἶναι τελεσίδικος.

"Αρθρον 53.

Τὰ ύψηλά συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν τήν ύποχρέωσιν νά συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς άποφάσεις τοῦ Δικαστηρίου επί τών διαφορῶν έν ταῖς ύποταίς εἶναι διάδικοι.

"Αρθρον 54.

'Η άπόφασις τοῦ Δικαστηρίου διαβιβάζεται πρὸς τήν 'Επιτροπήν 'Υπουργῶν. ή ύποταί επιβλέπει τήν εκτέλεσιν τής.

"Αρθρον 55.

Τὸ Δικαστήριον συντάσσει τόν κανονισμὸν και καθορίζει τήν δικονομίαν του.

"Αρθρον 56.

1. 'Η πρώτη εκλογή τών μελών τοῦ Δικαστηρίου θά λάβη χώραν άρῶν αί έν άρθρῳ 46 αναφερόμεναι δηλώσεις τών ύψηλῶν συμβαλλόμενων μερῶν συμπληρώσωσι τόν αριθμὸν τῶν δικτῶ.

2. Τὸ Δικαστήριον δέν δύναται νά συνέλθῃ πρὸ τής εκλογῆς ταύτης.

ΜΕΡΟΣ V.

"Αρθρον 57.

'Η Κυβέρνησις παντός συμβαλλόμενου μέρους θά έχη τήν ύποχρέωσιν όπως παράσχη κατόπιν αίτήσεως τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τής Εὐρώπης, τὰς άπαιτούμενας εξηγήσεις επί τοῦ τρόπου κατά τόν οποιον τὸ έσωτερικόν αὐτοῦ δικαίον εξασφαλίζει τήν άποτελεσματικὴν έφαρμογήν οιασδήποτε εκ τών διατάξεων τής παρούσης Συμβάσεως.

"Αρθρον 58.

Τὰ έξοδα τής 'Επιτροπής και τοῦ Δικαστηρίου θά εἶναι εἰς βάρος τοῦ Συμβουλίου τής Εὐρώπης.

"Αρθρον 59.

Τὰ μέλη τής 'Επιτροπής και τοῦ Δικαστηρίου καιρου, κατά τήν διάρκειαν τής εκτελέσεως τών καθήκόντων των, τών προνομίων και ασυλιῶν τών προβλεπομένων έν άρθρῳ 40 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συμβουλίου τής Εὐρώπης και ταῖς συναφθήσας, δυνάμει τοῦ άρθρου τούτου, Συμφωνίας.

"Αρθρον 60.

Οὐδεμία τών διατάξεων τής παρούσης Συμβάσεως δύναται νά έρμηνευθῆ ως περιορίζουσα ή άναιροῦσα τὰ δικαιώματα τοῦ ανθρώπου και θεμελιώδεις έλευθερίας, τὰ όποια τυχόν αναγνωρίζονται συμφώνως πρὸς τούς νόμους οιαδήποτε τών συμβαλλόμενων μερῶν ή πρὸς πᾶσαν άλλην Σύμβασιν τήν όποίαν ταῦτα έχουν ύπογράψει.

"Αρθρον 61.

Οὐδεμία τών διατάξεων τής παρούσης Συμβάσεως επηρεάζει τήν χορηγηθεῖσαν τῇ 'Επιτροπῇ 'Υπουργῶν υπό τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συμβουλίου τής Εὐρώπης έξουσίαν.

"Αρθρον 62.

Τὰ ύψηλά συμβαλλόμενα μέρη άμοιβαίως παραιτοῦνται τοῦ δικαιώματος εξαίρέσει προκειμένου περι ειδικῆς συμφωνίας, όπως επικαλεσθῶσι συνθήκας, συμβάσεις ή δηλώσεις μεταξύ αὐτῶν ύπαρχούσας, επί τῷ σκοπῷ ύποβολῆς, δυνάμει αίτήσεως, διαφορᾶς δημιουργηθείσης εκ τής έρμηνείας ή έφαρμογῆς τής παρούσης Συμβάσεως, εἰς τρόπον διακανονισμοῦ διάφορον τοῦ έν τῇ παρούση Συμβάσει προβλεπομένου.

"Αρθρον 63.

1. Πᾶν Κράτος δύναται κατά τήν στιγμὴν τής επικυρώσεως ή άνά πᾶσαν ακολουθοῦσαν στιγμὴν, νά δηλώσῃ, διά κοινοποίησεως άπευθυνομένης εἰς τόν Γενικόν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τής Εὐρώπης, οτι ή παροῦσα Σύμβασις θά έχη έφαρμογήν εἰς όλα τὰ εδάφη ή εἰς έν οιοδήποτε τῶν εδαφῶν άν έχει τήν διεθνή εκπροσώπησιν.

2. 'Η Σύμβασις θά έχη έφαρμογήν ως πρὸς τὸ εδαφος ή τὰ εδάφη άμεσα θά καθορίζονται εἰς τήν κοινοποίησιν από τής τριοκοστῆς ήμέρας ήτις θά έπεται τής ήμερομηνίας καθ' ήν ο Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης θά έχη λάβει τήν κοινοποίησιν.

3. Εἰς τὰ ρηθέντα εδάφη αί διατάξεις τής παρούσης Συμβάσεως θά εφαρμόζονται λαμβανομένων ύπ' όψιν τών τοπικῶν αναγκῶν.

4. Πᾶν Κράτος προβάν εἰς δήλωσιν συμφώνως πρὸς τήν πρώτην παράγραφον τοῦ άρθρου τούτου, δύναται, άνά πᾶσαν ακολουθοῦσαν στιγμὴν, νά δηλώσῃ έν σχέσει πρὸς έν ή πλείονα τών αναφερομένων εἰς τήν δήλωσιν ταύτην εδαφῶν οτι δέχεται τήν άρμοδιότητα τής 'Επιτροπής νά επιλαμβάνεται τών αίτήσεων φυσικῶν προσώπων, μή κυβερνητικῶν οργάνώσεων ή ομάδων ατόμων, συμφώνως πρὸς τὸ άρθρον 25 τής παρούσης Συμβάσεως.

"Αρθρον 64.

1. Πᾶν Κράτος δύναται, κατά τήν στιγμὴν τής ύπογραφῆς τής παρούσης Συμβάσεως ή τής καταθέσεως τοῦ οργάνου επικυρώσεως αὐτῆς, νά διατυπώσῃ επιφυλάξιν ως πρὸς ειδικὴν τινα διάταξιν τής Συμβάσεως, έφ' όσον νόμος τις ισχύον κατά τήν στιγμὴν εκείνην επί τοῦ εδαφους του εἶναι असύμφωνος πρὸς τήν ρηθεῖσαν διάταξιν. Αἱ επιφυλάξεις γενικῆς φύσεως δέν επιτρέπονται κατά τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος άρθρου.

2. Πᾶσα ἐπιφύλαξις διατυπωμένη συμφώνως πρὸς τὸ παρὸν ἄρθρον συνεπάγεται βραχίαιαν ἔκθεσιν τοῦ σχετικοῦ νόμου.

Ἄρθρον 65.

1. Ὑψηλὸν τι συμβαλλόμενον μέρος δὲν δικαιούται νὰ καταγγεῖλη τὴν παροῦσαν Σύμβασιν εἰμὴ μετὰ τὴν λήξιν πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐναρξέως τῆς ἰσχύος τῆς Συμβάσεως σχετικῶς πρὸς αὐτό, καὶ κατόπιν προειδοποιήσεως ἕξ μηνῶν, διδομένης διὰ κοινοποιήσεως ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ὁ ὁποῖος εἰδοποιεῖ σχετικῶς τὰ ἄλλα συμβαλλόμενα μέρη.

2. Ἡ καταγγελία αὕτη δὲν δύναται νὰ ἔξη ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ ἐνδιαφερόμενον ὑψηλὸν συμβαλλόμενον μέρος τῶν περιλαμβανομένων ἐν τῇ παρούσῃ Συμβάσει ὑποχρεώσεων ἀναφορικῶς πρὸς πᾶσαν πράξιν δυναμένην νὰ ἀποτελέσῃ παραβίασιν τῶν ὑποχρεώσεων τούτων καὶ λαβοῦσαν χώραν πρὸ τῆς ἡμερομηνίας κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ καταγγελία θὰ ἐτίθετο ἐν ἐφαρμογῇ.

3. Ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπιφύλαξιν, πᾶν συμβαλλόμενον μέρος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπαυε νὰ ἀποτελῇ μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, θὰ ἔπαυε νὰ ἀποτελῇ μέρος τῆς παρούσης Συμβάσεως.

4. Ἡ Σύμβασις δύναται νὰ καταγγελεθῇ, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων, ἐν σχέσει πρὸς ἐδάφη εἰς τὰ ὑποῖα ἐδηλώθη ὅτι ἐφαρμόζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 63.

Ἄρθρον 66.

1. Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ εἶναι ἀνοικτὴ εἰς τὴν ὑπογραφήν τῶν Κρατῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, θὰ ὑποβληθῇ δὲ εἰς κύρωσιν. Αἱ κυρώσεις θὰ κατατεθῶσι εἰς τὴν Γενικὴν Γραμματεῖαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

2. Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ μετὰ τὴν κατάθεσιν δέκα ὀργάνων κυρώσεως.

3. Σχετικῶς πρὸς πᾶν μέρος τὸ ὁποῖον ἤθελε τὴν κύρωσιν μεταγενεστέρως, ἡ Σύμβασις θὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ ἅμα τῇ καταθέσει τοῦ ὀργάνου ἐπικυρώσεως.

4. Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης θὰ κοινοποιήσῃ πρὸς ἅπαντα τὰ Μέλη τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης τὴν ἐναρξίν τῆς ἰσχύος τῆς Συμβάσεως, τὰ ὀνόματα τῶν Ὑψηλῶν Συμβαλλομένων Μερῶν ἅτινα θὰ τὴν ἔχουσι ἐπικυρώσει, ὡς καὶ τὴν κατάθεσιν παντὸς ὀργάνου ἐπικυρώσεως λαμβάνουσας χώραν μεταγενεστέρως.

Ἐγένετο ἐν Ρώμῃ τὴν 4ην Νοεμβρίου 1950 εἰς Γαλλικὴν καὶ ἀγγλικὴν, ἀμοιότρον τῶν κειμένων ὄντων ἕξ ἴσου αὐθεντικῶν, καὶ εἰς ἓν μόνον ἀντίτυπον ὕπερ, θέλει κατατεθεῖ εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς θέλει ἀποστείλῃ κεκυρωμένα ἀντίγραφα πρὸς ἅπαντας τοὺς Συμβαλλομένους.

ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ

Εἰς τὴν Σύμβασιν περὶ προασπίσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν.

Αἱ Συμβαλλόμενα Κυβερνήσεις, Μέλη τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης.

Ἐχόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ὅπως λάβουσι τὰ ἐνδεκνύμενα μέτρα πρὸς διασφάλισιν τῆς συλλογικῆς ἐγγυήσεως δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν πέραν τῶν ἤδη ἀναφερομένων εἰς τὸ Κεφάλαιον 1 τῆς Συμβάσεως περὶ προασπίσεως τῶν Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν

ἐλευθεριῶν, ἧτις ὑπεγράφη ἐν Ρώμῃ τὴν 4ην Νοεμβρίου 1950 (κατωτέρω κατονομαζομένης «ἡ Σύμβασις»).

Συνεφώνησαν τὰ ἀκόλουθα :

Ἄρθρον 1.

Πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον δικαιούται σεβασμῷ τῆς περιουσίας του. Οὐδεὶς δύναται νὰ στερηθῇ τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ εἰμὴ διὰ λόγους δημοσίας ἀφελείας καὶ ὑπὸ τοὺς προβλεπόμενους, ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ διεθνοῦς δικαίου, ὅρους.

Αἱ προαναφερόμεναι διατάξεις δὲν θίγουσι τὸ δικαίωμα παντὸς Κράτους ὅπως θέσῃ ἐν ἰσχύϊ Νόμους οὓς ἤθελε κρίνει ἀναγκαῖον πρὸς ρύθμισιν τῆς χρήσεως ἀγαθῶν συμφώνως πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον ἢ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς καταβολῆς φόρων ἢ ἄλλων εἰσφορῶν ἢ προστίμων.

Ἄρθρον 2.

Οὐδεὶς δύναται νὰ στερηθῇ τοῦ δικαιώματος ὅπως ἐκπα δευθῇ. Πᾶν Κράτος ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν ἀναλαμβανομένων ὑπ' αὐτοῦ καθηκόντων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως θὰ σέβεται τὸ δικαίωμα τῶν γονέων ὅπως ἐξασφαλίζωσι τὴν μόρφωσιν καὶ ἐκπαιδεύσιν ταύτην συμφώνως πρὸς τὰς ἰδίας αὐτῶν θρησκευτικὰς καὶ φιλοσοφικὰς πεποιθήσεις.

Ἄρθρον 3.

Τὰ Ὑψηλὰ Συμβαλλόμενα Μέρη ἀναλαμβάνουσι τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως διενεργῶσι, κατὰ λογικὰ διαστήματα, ἐλευθέρως μυστικὰς ἐκλογάς, ὑπὸ συνθήκας ἐπιτρεπούσας τὴν ἐλευθέραν ἔκφρασιν τῆς λαϊκῆς θελήσεως ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νομοθετικοῦ σώματος.

Ἄρθρον 4.

Πᾶν Ὑψηλὸν Συμβαλλόμενον Μέρος δύναται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὑπογραφῆς ἢ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ παρόντος Πρωτοκόλλου ἢ καθ' οἰανδήποτε στιγμὴν ἀκολούθως νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης δῆλωσιν ἐμφανίζουσαν ἐν τίνι μέτρῳ ἀναλαμβάνει ὑποχρεώσεις ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Πρωτοκόλλου ἐπὶ ὀρισμένων ἐδαφῶν καθοριζομένων εἰς τὴν ρηθεῖσαν δῆλωσιν καὶ τῶν ὁποίων ἔχει τοῦτο τὴν διεθνή ἐκπροσώπησιν.

Ἐκαστον Ὑψηλὸν Συμβαλλόμενον Κράτος ὕπερ ἤθελε κοινοποιήσῃ δῆλωσιν, δυνάμει τῆς προηγουμένης παραγράφου, δύναται, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, νὰ κοινοποιῇ νέας δηλώσεις τροποποιούσας τὸ περιεχόμενον πάσης ἄλλης προηγουμένης δηλώσεως αὐτοῦ ἢ θετοῦσης τέρμα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Πρωτοκόλλου ἐπὶ ἐδάφους τινοῦ.

Πᾶσα δῆλωσις γενομένη συμφώνως πρὸς τὸ παρὸν ἄρθρον θὰ θεωρῆται ὡς γενομένη συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 63 τῆς Συμβάσεως.

Ἄρθρον 5.

Τὰ Ὑψηλὰ Συμβαλλόμενα Μέρη θέλουσι θεωρῆναι τὰ ἄρθρα 1, 2, 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος Πρωτοκόλλου ὡς ἄρθρα πρόσθετα εἰς τὴν Σύμβασιν καὶ ἔπασαι αἱ διατάξεις τῆς Συμβάσεως θὰ ἐφαρμόζονται ἀναλόγως.

Ἄρθρον 6.

Τὸ παρὸν Πρωτόκολλον εἶναι ἀνοικτὸν εἰς τὴν ὑπογραφήν τῶν Μελῶν τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης, ἅτινα ἔχουσι ὑπογράψῃ τὴν Σύμβασιν τοῦτο θέλει κυρωθῆ ὁμοῦ μετὰ τῆς Συμβάσεως ἢ μετὰ τὴν κύρωσιν αὐτῆς καὶ θέλει ἰσχύσει μετὰ τὴν κατάθεσιν δέκα ὀργάνων ἐπικυρώσεως. Τὸ Πρωτόκολλον θέλει ἰσχύσει διὰ πάντα Συμβαλλόμενον ὅστις ἤθελε ἐπικυρώσει τοῦτο μεταγενεστέρως, ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς καταθέσεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου ἐπικυρώσεως.

Τὰ ὄργανα ἐπικυρώσεως θέλουσι κατίθεσθαι παρὰ τῷ Γενικῷ Γραμματεῖ τοῦ Συμβουλίου Εὐρώπης ὅστις θὰ κοι-

νοποιεί προς ἅπαντας τὰ Μέλη, τὰ ὀνόματα τῶν ἐπικυρῶντων αὐτό.

Ἐγένετο ἐν Παρισίαις, τὴν 20ὴν Μαρτίου 1952, εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ ἀγγλικὴν, ἀμφοτέρων τῶν κειμένων ἑνῶν ἐξ ἔσου αὐθεντικῶν, εἰς ἕν μόνον ἀντίτυπον κατατιθέμενον εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συμβουλίου Ἑυρώπης. Ὁ Γενικός Γραμματεὺς θέλει ἀποστείλει κεκρωμένα ἀντίγραφα αὐτῶν εἰς ἐκάστην τῶν Συμβαλλομένων Κυβερνήσεων.

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλείου τοῦ Βελγίου ;:

PAUL VAN ZEELAND

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλείου τῆς Δανιμαρκίας :

OLE BJOERN KRAFT

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας :

SCHUMAN

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας.

ADENAUER

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος

P. ΡΑΦΑΗΛ

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ παρόντος Πρωτοκόλλου, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 64 τῆς ρηθείσης Συμβάσεως, προβαίνει εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς ἀκολουθοῦ ἐπιφυλάξεως ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Πρωτοκόλλου: Ἡ λέξις »φιλοσοφικῶς» ἥτις εὑρίσκεται εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 2 θὰ ἔχει ἐν

Ἑλλάδι ἐφαρμογὴν συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς νομοθεσίας.

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἰσλανδικῆς Δημοκρατίας.

PETUR BENEDIKTSSON

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἰρλανδικῆς Δημοκρατίας.

PROINSIAS MAC AOGAIN

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας.

PAOLO EMILIO TAVIANI

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου.

JOS BECH

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλείου τῶν Κάτω Χωρῶν.

STIKKER

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλείου τῆς Νορβηγίας.

HALVARD LANGE

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Σάαρ.

JOHANNES HOFFMANN

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλείου τῆς Σουηδίας.

OSTEN UNDEN

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας.

F.KOPRULU

Διὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Βορείου Ἰρλανδίας.

ANTHONY EDEN

CONVENTION

de sauvegarde des Droits de l'homme et des libertés fondamentales

Les Gouvernements signataires, Membres du Conseil de l'Europe, Considérant la Déclaration Universelle des Droits de l'homme, proclamée par l'Assemblée Générale des Nations Unies le 10 décembre 1948;

Considérant que cette Déclaration tend à assurer la reconnaissance et l'application universelles et effectives des droits qui y sont énoncés;

Considérant que le but du Conseil de l'Europe est de réaliser une union plus étroite entre ses Membres, et que l'un des moyens d'atteindre ce but est la sauvegarde et le développement des Droits de l'homme et des libertés fondamentales;

Réaffirmant leur profond attachement à ces libertés fondamentales qui constituent les assises mêmes de la justice et de la paix dans le monde et dont le maintien repose essentiellement sur un régime politique véritablement démocratique, d'une part, et, d'autre part, sur une conception commune et un commun respect des Droits de l'homme dont ils se réclament;

Résolus, en tant que gouvernements d'États européens animés d'un même esprit et possédant un patrimoine commun d'idéal et de traditions politiques, de respect de la liberté et de prééminence du droit, à prendre les premières mesures propres à assurer la garantie collective de certains des droits énoncés dans la Déclaration Universelle;

Sont convenus de ce qui suit :

Article 1

Les Hautes Parties Contractantes reconnaissent à toute personne relevant de leur juridiction les droits et libertés définis au Titre I de la présente Convention.

TITRE I

Article 2.

1. Le droit de toute personne à la vie est protégé par la loi. La mort ne peut être infligée à quiconque arbitrairement, sauf en exécution d'une sentence capitale prononcée par un tribunal au cas où le délit est puni de cette peine par la loi.

2. La mort n'est pas considérée comme infligée en violation de cet article dans les cas où elle résulterait d'un recours à la force rendu absolument nécessaire;

a) pour assurer la défense de toute personne contre la violence illégale;

b) pour effectuer une arrestation régulière ou pour empêcher l'évasion d'une personne régulièrement détenue;

c) pour réprimer, conformément à la loi, une émeute ou une insurrection.

Article 3.

Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants.

Article 4.

1. Nul ne peut être tenu en esclavage ni en ser-
de.

2. Nul ne peut être astreint à accomplir un travail forcé ou obligatoire.

3. N'est pas considéré comme «travail forcé ou obligatoire» au sens du présent article:

a) tout travail requis normalement d'une personne soumise à la détention dans les conditions prévues par l'article 5 de la présente Convention, ou durant sa mise en liberté conditionnelle ;

b) tout service de caractère militaire ou, dans le cas d'objecteurs de conscience dans le pays où l'objection de conscience est reconnue comme légitime, à un autre service à la place du service militaire obligatoire;

c) tout service requis dans le cas de crises ou de

calamités qui menacent la vie ou le bien-être de la communauté;

d) tout travail ou service formant partie des obligations civiles normales.

Article 5.

1. Toute personne a droit à la liberté et à la sûreté. Nul ne peut être privé de sa liberté, sauf dans les cas suivants et selon les voies légales:

a) s'il est détenu régulièrement après condamnation par un tribunal compétent;

b) s'il a fait l'objet d'une arrestation ou d'une détention régulières pour insoumission à une ordonnance rendue, conformément à la loi, par un tribunal ou en vue de garantir l'exécution d'une obligation prescrite par la loi;

c) s'il a été arrêté et détenu en vue d'être conduit

c) s'il a été arrêté et détenu en vue d'être conduit devant l'autorité judiciaire compétente, lorsqu'il y a des raisons plausibles de soupçonner qu'il a commis une infraction ou qu'il y a des motifs raisonnables de croire à la nécessité de l'empêcher de commettre une infraction ou de s'enfuir après l'accomplissement de celle-ci;

d) s'il s'agit de la détention régulière d'un mineur, décidée pour son éducation surveillée ou de sa détention régulière, afin de le traduire devant l'autorité compétente;

e) s'il s'agit de la détention régulière d'une personne susceptible de propager une maladie contagieuse, d'un aliéné, d'un alcoolique, d'un toxicomane ou d'un vagabond;

f) s'il s'agit de l'arrestation ou de la détention régulière d'une personne pour l'empêcher de pénétrer irrégulièrement dans le territoire, ou contre laquelle une procédure d'expulsion ou d'extradition est en cours.

2. Toute personne arrêtée doit être informée, dans le plus court délai et dans une langue qu'elle comprend, des raisons de son arrestation et de toute accusation portée contre elle.

3. Toute personne arrêtée ou détenue, dans les conditions prévues au paragraphe 1 c) du présent article, doit être aussitôt traduite devant un juge ou un autre magistrat habilité par la loi à exercer des fonctions judiciaires et a le droit d'être jugée dans un délai raisonnable, ou libérée pendant la procédure. La mise en liberté peut être subordonnée à une garantie assurant la comparution de l'intéressé à l'audience.

4. Toute personne privée de sa liberté par arrestation ou détention a le droit d'introduire un recours devant un tribunal, afin qu'il statue à bref délai sur la légalité de sa détention et ordonne sa libération si la détention est illégale.

5. Toute personne victime d'une arrestation ou d'une détention dans des conditions contraires aux dispositions de cet article a droit à réparation.

Article 6.

1. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable, par un tribunal indépendant et impartial, établi par la loi, qui décidera, soit des contestations sur ses droits et obligations de caractère civil, soit du bien-fondé de toute accusation en matière pénale dirigée contre elle. Le jugement doit être rendu publiquement, mais l'accès de la salle d'audience peut être interdit à la presse et au public pendant la totalité ou une partie du procès dans l'intérêt de la moralité, de l'ordre public ou de la sécurité nationale dans une société démocratique, lorsque les intérêts des mineurs ou la protection de la vie privée des parties au procès l'exigent, ou dans la mesure jugée strictement nécessaire par le tribunal, lorsque dans des circonstances spéciales la

publicité serait de nature à porter atteinte aux intérêts de la justice.

2. Toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie.

3. Tout accusé a droit notamment à :

a) être informé, dans le plus court délai, dans une langue qu'il comprend et d'une manière détaillée, de la nature et de la cause de l'accusation portée contre lui;

b) disposer du temps et des facilités nécessaires à la préparation de sa défense;

c) se défendre lui-même ou avoir l'assistance d'un défenseur de son choix et, s'il n'a pas les moyens de rémunérer un défenseur, pouvoir être assisté gratuitement par un avocat d'office, lorsque les intérêts de la justice l'exigent;

d) interroger ou faire interroger les témoins à charge et obtenir la convocation et l'interrogation des témoins à décharge dans les mêmes conditions que les témoins à charge;

e) se faire assister gratuitement d'un interprète, s'il ne comprend pas ou ne parle pas la langue employée à l'audience.

Article 7.

1. Nul ne peut être condamné pour une action ou une omission qui, au moment où elle a été commise, ne constituait pas une infraction d'après le droit national ou international. De même il n'est infligé aucune peine plus forte que celle qui était applicable au moment où l'infraction a été commise.

2. Le présent article ne portera pas atteinte au jugement et à la punition d'une personne coupable d'une action ou d'une omission qui, au moment où elle a été commise, était criminelle d'après les principes généraux de droit reconnus par les nations civilisées.

Article 8.

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Article 9.

1. Toute personne a droit à la liberté de pensée, de conscience et de religion; ce droit implique la liberté de changer de religion ou de conviction, ainsi que la liberté de manifester sa religion ou sa conviction individuellement ou collectivement, en public ou en privé, par le culte, l'enseignement, les pratiques et l'accomplissement des rites.

2. La liberté de manifester sa religion ou ses convictions ne peut faire l'objet d'autres restrictions que celles qui, prévues par la loi, constituent des mesures nécessaires, dans une société démocratique, à la sécurité publique, à la protection de l'ordre, de la santé ou de la morale publiques, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Article 10.

1. Toute personne a droit à la liberté d'expression. Ce droit comprend la liberté d'opinion et la liberté de recevoir ou de communiquer des informations ou des idées sans qu'il puisse y avoir ingérence d'autorités publiques et sans considération de frontière. Le présent article n'empêche pas les Etats de soumettre les entreprises de radiodiffusion, de cinéma ou de télévision à un régime d'autorisations.

2. L'exercice de ces libertés comportant des devoirs et des responsabilités peut être soumis à certaines formalités, conditions, restrictions ou sanctions, prévues par la loi, qui constituent des mesures nécessaires, dans une société démocratique, à la sécurité nationale, à l'intégrité territoriale ou à la sûreté publique, à la défense de l'ordre et à la prévention du crime, à la protection de la santé ou de la morale, à la protection de la réputation ou des droits d'autrui, pour empêcher la divulgation d'informations confidentielles ou pour garantir l'autorité et l'impartialité du pouvoir judiciaire.

Article 11.

1. Toute personne a droit à la liberté de réunion pacifique et à la liberté d'association, y compris le droit de fonder avec d'autres des syndicats et de s'affilier à des syndicats pour la défense de ses intérêts.

2. L'exercice de ces droits ne peut faire l'objet d'autres restrictions que celles qui, prévues par la loi, constituent des mesures nécessaires, dans une société démocratique, à la sécurité nationale, à la sûreté publique, à la défense de l'ordre et à la prévention du crime, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. Le présent article n'interdit pas que des restrictions légitimes soient imposées à l'exercice de ces droits par les membres des forces armées, de la police ou de l'administration de l'Etat.

Article 12.

A partir de l'âge nubile, l'homme et la femme ont le droit de se marier et de fonder une famille selon les lois nationales régissant l'exercice de ce droit.

Article 13.

Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles.

Article 14.

La jouissance des droits et libertés reconnus dans la présente Convention doit être assurée, sans distinction aucune, fondée notamment sur le sexe, la race, la couleur, la langue, la religion, les opinions politiques ou toutes autres opinions, l'origine nationale ou sociale, l'appartenance à une minorité nationale, la fortune, la naissance ou toute autre situation.

Article 15.

1. En cas de guerre ou en cas d'autre danger public menaçant la vie de la nation, toute Haute Partie Contractante peut prendre des mesures dérogeant aux obligations prévues par la présente Convention, dans la stricte mesure où la situation l'exige et à la condition que ces mesures ne soient pas en contradiction avec les autres obligations découlant du droit international.

2. La disposition précédente n'autorise aucune dérogation à l'article 2, sauf pour le cas de décès résultant d'actes licites de guerre, et aux articles 3, 4 (paragraphe I) et 7.

3. Toute Haute Partie Contractante qui exerce ce droit de dérogation tient le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe pleinement informé des mesures prises et des motifs qui les ont inspirés. Elle doit également informer le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe de la date à laquelle ces mesures ont cessé d'être en vigueur et les dispositions de la Convention reçoivent de nouveau pleine application.

Article 16.

Aucune des dispositions des articles 10, 11 et 14 ne peut être considérée comme interdisant aux Hautes Parties Contractantes d'imposer des restrictions à l'activité politique des étrangers.

Article 17.

Aucune des dispositions de la présente Convention ne peut être interprétée comme impliquant pour un Etat, un groupement ou un individu, un droit quelconque de se livrer à une activité ou d'accomplir un acte visant à la destruction des droits ou libertés reconnus dans la présente Convention ou à des limitations plus amples de ces droits et libertés que celles prévues à ladite Convention.

Article 18.

Les restrictions qui, aux termes de la présente Convention, sont apportées aux dits droits et libertés ne peuvent être appliquées que dans le but pour lequel elles ont été prévues.

TITRE II

Article 19.

Afin d'assurer le respect des engagements résultant pour les Hautes Parties Contractantes de la présente Convention, il est institué:

a) une Commission européenne des Droits de l'Homme, ci-dessous nommée «la Commission»;

b) une Cour européenne des Droits de l'Homme, ci-dessous nommée «la Cour».

TITRE III

Article 20.

La Commission se compose d'un nombre de membres égal à celui des Hautes Parties Contractantes. La Commission ne peut comprendre plus d'un ressortissant du même Etat.

Article 21.

1. Les membres de la Commission sont élus par le Comité des Ministres à la majorité absolue des voix, sur une liste de noms dressée par le Bureau de l'Assemblée Consultative; chaque groupe de représentants des Hautes Parties Contractantes à l'Assemblée Consultative présente trois candidats dont deux au moins seront de sa nationalité.

2. Dans la mesure où elle est applicable, la même procédure est suivie pour compléter la Commission au cas où d'autres Etats deviendraient ultérieurement Parties à la présente Convention, et pour pourvoir aux sièges devenus vacants.

Article 22.

1. Les membres de la Commission sont élus pour une durée de six ans. Ils sont rééligibles. Toutefois, en ce qui concerne les membres désignés à la première élection, les fonctions de sept membres prendront fin au bout de trois ans.

2. Les membres dont les fonctions prendront fin au terme de la période initiale de trois ans, sont désignés par tirage au sort effectué par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe immédiatement après qu'il aura été procédé à la première élection.

3. Le membre de la Commission élu en remplacement d'un membre dont le mandat n'est pas expiré achève le terme du mandat de son prédécesseur.

4. Les membres de la Commission restent en fonctions jusqu'à leur remplacement. Après ce remplacement, ils continuent de connaître des affaires dont ils sont déjà saisis.

Article 23.

Les Membres de la Commission siègent à la Commission à titre individuel.

Article 24.

Toute Partie Contractante peut saisir la Commission, par l'intermédiaire du Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, de tout manquement aux dispositions de la présente Convention qu'elle croira pouvoir être imputé à une autre Partie Contractante.

Article 25.

1. La Commission peut être saisie d'une requête adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe par toute personne physique, toute organisation non gouvernementale ou tout groupe de particuliers, qui se prétend victime d'une violation par l'une des Hautes Parties Contractantes des droits reconnus dans la présente Convention, dans le cas où la Haute Partie Contractante mise en cause a déclaré reconnaître la compétence de la Commission dans cette matière.

Les Hautes Parties Contractantes ayant souscrit une telle déclaration s'engagent à n'entraver par aucune mesure l'exercice efficace de ce droit.

2. Ces déclarations peuvent être faites pour une durée déterminée.

3. Elles sont remises au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, qui en transmet copies aux Hautes Parties Contractantes et en assure la publication.

4. La Commission n'exercera la compétence qui lui est attribuée par le présent article que lorsque six Hautes Parties Contractantes au moins se trouveront liées par la déclaration prévue aux paragraphes précédents.

Article 26.

La Commission ne peut être saisie qu'après l'épuisement des voies de recours internes, tel qu'il est entendu selon les principes de droit international généralement reconnus et dans le délai de six mois, à partir de la date de la décision interne définitive.

Article 27.

1. La Commission ne retient aucune requête introduite par application de l'article 25, lorsque:

a) elle est anonyme;

b) elle est essentiellement la même qu'une requête précédemment examinée par la Commission ou déjà soumise à une autre instance internationale d'enquête ou de règlement et si elle ne contient pas de faits nouveaux.

2. La Commission déclare irrecevable toute requête introduite par application de l'article 25, lorsqu'elle estime la requête incompatible avec les dispositions de la présente Convention, manifestement mal fondée ou abusive.

3. La Commission rejette toute requête qu'elle considère comme irrecevable par application de l'article 26.

Article 28.

Dans le cas où la Commission retient la requête:

a) afin d'établir les faits, elle procède à un examen contradictoire de la requête avec les représentants des parties et, s'il y a lieu, à une enquête pour la conduite efficace de laquelle les Etats intéressés fourniront toutes facilités nécessaires, après échange de vues avec la Commission;

b) elle se met à la disposition des intéressés en vue de parvenir à un règlement amiable de l'affaire qui s'inspire du respect des Droits de l'homme, tel que les reconnaît la présente Convention.

Article 29.

1. La Commission remplit les fonctions prévues à l'article 28 au moyen d'une sous-commission composée de sept membres de la Commission.

2. Chaque intéressé peut désigner un membre de son choix pour faire partie de la sous-commission.

3. Les autres membres sont désignés par tirage au sort, conformément aux dispositions prévues par le règlement intérieur de la Commission.

Article 30.

Si elle parvient à obtenir un règlement amiable, conformément à l'article 28, la sous-commission dresse un rapport qui est transmis aux Etats intéressés, au Comité des Ministres et au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, aux fins de publication. Ce rapport se li-

mité à un bref exposé des faits et de la solution adoptée.

Article 31.

1. Si une solution n'a pu intervenir, la Commission rédige un rapport dans lequel elle constate les faits et formule un avis sur le point de savoir si les faits constatés révèlent, de la part de l'Etat intéressé, une violation des obligations qui lui incombent aux termes de la Convention. Les opinions de tous les membres de la Commission sur ce point peuvent être exprimées dans ce rapport.

2. Le rapport est transmis au Comité des Ministres; il est également communiqué aux Etats intéressés, qui n'ont pas la faculté de le publier.

3. En transmettant le rapport au Comité des Ministres, la Commission peut formuler les propositions qu'elle juge appropriées.

Article 32.

1. Si, dans un délai de trois mois à dater de la transmission au Comité des Ministres du rapport de la Commission, l'affaire n'est pas déferée à la Cour par application de l'article 48 de la présente Convention, le Comité des Ministres prend, par un vote à la majorité des deux tiers des représentants ayant le droit de siéger au Comité, une décision sur la question de savoir s'il y a eu ou non une violation de la Convention.

2. Dans l'affirmative, le Comité des Ministres fixe un délai dans lequel la Haute Partie Contractante intéressée doit prendre les mesures qu'entraîne la décision du Comité des Ministres.

3. Si la Haute Partie Contractante intéressée n'a pas adopté des mesures satisfaisantes dans le délai imparti, le Comité des Ministres donne à sa décision initiale, par la majorité prévue au paragraphe I ci-dessus, les suites qu'elle comporte et publie le rapport.

4. Les Hautes Parties Contractantes s'engagent à considérer comme obligatoire pour elles toute décision que le Comité des Ministres peut prendre en application des paragraphes précédents.

Article 33.

La Commission siège à huis clos.

Article 34.

Les décisions de la Commission sont prises à la majorité des membres présents et votant; les décisions de la sous-commission sont prises à la majorité de ses membres.

Article 35.

La Commission se réunit lorsque les circonstances l'exigent. Elle est convoquée par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

Article 36.

La Commission établit son règlement intérieur.

Article 37.

Le secrétariat de la Commission est assuré par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

TITRE IV

Article 38.

La Cour européenne des Droits de l'homme se compose d'un nombre de juges égal à celui des Membres du Conseil de l'Europe. Elle ne peut comprendre plus d'un ressortissant d'un même Etat.

Article 39.

1. Les membres de la Cour sont élus par l'Assemblée Consultative à la majorité des voix exprimées sur une liste de personne présentée par les Membres du Conseil de l'Europe, chacun de ceux-ci devant présenter trois candidats, dont deux au moins de sa nationalité.

2. Dans la mesure où elle est applicable, la même procédure est suivie pour compléter la Cour en cas d'admission de nouveaux Membres au Conseil de l'Europe, et pour pourvoir aux sièges devenus vacants.

3. Les candidats devront jouir de la plus haute considération morale et réunir les conditions requises pour l'exercice de hautes fonctions judiciaires ou être des juristes possédant une compétence notoire.

Article 40.

1. Les membres de la Cour sont élus pour une durée de neuf ans. Ils sont rééligibles. Toutefois, en ce qui concerne les membres désignés à la première élection les fonctions de quatre des membres prendront fin au bout de trois ans, celles de quatre autres membres prendront fin au bout de six ans.

2. Les membres dont les fonctions prendront fin au terme des périodes initiales de trois et six ans, sont désignés par tirage au sort effectué par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, immédiatement après qu'il aura été procédé à la première élection.

3. Le membre de la Cour élu en remplacement d'un membre dont le mandat n'est pas expiré achève le terme du mandat de son prédécesseur.

4. Les membres de la Cour restent en fonctions jusqu'à leur remplacement.

Après ce remplacement, ils continuent de connaître des affaires dont ils sont déjà saisis.

Article 41.

La Cour élit son Président et son Vice-Président pour une durée de trois ans. Ceux-ci sont rééligibles.

Article 42.

Les membres de la Cour reçoivent une indemnité par jour de fonctions, à fixer par le Comité des Ministres.

Article 43.

Pour l'examen de chaque affaire portée devant elle, la Cour est constituée en une Chambre composée de sept juges. En feront partie d'office le juge ressortissant de tout Etat intéressé ou, à défaut, une personne de son choix pour siéger en qualité de juge; les noms des autres juges sont tirés au sort, avant le début de l'examen de l'affaire, par les soins du Président.

Article 44.

Seules les Hautes parties Contractantes et la Commission ont qualité pour se présenter devant la Cour.

Article 45.

La compétence de la Cour s'étend à toutes les affaires concernant l'interprétation et l'application de la présente Convention que les Hautes Parties Contractantes ou la Commission lui soumettront, dans les conditions prévues par l'article 48.

Article 46.

1. Chacune des Hautes Parties Contractantes peut, à n'importe quel moment, déclarer reconnaître comme obligatoire de plein droit et sans convention spéciale, la juridiction de la Cour sur toutes les affaires concernant l'interprétation et l'application de la présente Convention.

2. Les déclarations ci-dessus visées pourront être faites purement et simplement ou sous condition de réciprocité de la part de plusieurs ou de certaines autres Parties Contractantes ou pour une durée déterminée.

3. Ces déclarations seront remises au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe qui en transmettra copie aux Hautes Parties Contractantes.

Article 47.

La Cour ne peut être saisie d'une affaire qu'après la constatation, par la Commission, de l'échec du règlement amiable et dans le délai de trois mois prévu à l'article 32.

Article 48.

A la condition que la Haute Partie Contractante intéressée, s'il n'y en a qu'une, ou les Hautes Parties Contractantes intéressées, s'il y en a plus d'une, soient soumises à la juridiction obligatoire de la Cour ou, à défaut, avec le consentement ou l'agrément de la Hau-

te Partie Contractante intéressée, s'il n'y en a qu'une, ou des Hautes Parties Contractantes intéressées, s'il y en a plus d'une, la Cour peut être saisie:

- a) par la Commission;
- b) par une Haute Partie Contractante dont la victime est le ressortissant;
- c) par une Haute Partie Contractante qui a saisi la Commission;
- d) par une Haute Partie Contractante mise en cause.

Article 49.

En cas de contestation sur le point de savoir si la Cour est compétente, la Cour décide.

Article 50.

Si la décision de la Cour déclare qu'une décision prise ou une mesure ordonnée par une autorité judiciaire ou toute autorité d'une Partie Contractante se trouve entièrement ou partiellement en opposition avec des obligations découlant de la présente Convention, et si le droit interne de ladite Partie ne permet qu'imparfaitement d'effacer les conséquences de cette décision ou de cette mesure, la décision de la Cour accorde, s'il y a lieu, à la partie lésée une satisfaction équitable.

Article 51.

1. L'arrêt de la Cour est motivé.
2. Si l'arrêt n'exprime pas en tout ou en partie l'opinion unanime des juges, tout juge aura le droit d'y joindre l'exposé de son opinion individuelle.

Article 52.

L'arrêt de la Cour est définitif.

Article 53.

Les Hautes Parties Contractantes s'engagent à se conformer aux décisions de la Cour dans les litiges auxquels elles sont parties.

Article 54.

L'arrêt de la Cour est transmis au Comité des Ministres qui en surveille l'exécution.

Article 55.

La Cour établit son règlement et fixe sa procédure

Article 56.

1. La première élection des membres de la Cour aura lieu après que les déclarations des Hautes Parties Contractantes visées à l'article 46 auront atteint le nombre de huit.
2. La Cour ne peut être saisie avant cette élection.

TITRE V

Article 57.

Toute Haute Partie Contractante fournira sur demande du Secrétaire Général du Conseil de l'Europe les explications requises sur la manière dont son droit interne assure l'application effective de toute les dispositions de cette Convention.

Article 58.

Les dépenses de la Commission et de la Cour sont à la charge du Conseil de l'Europe.

Article 59.

Les membres de la Commission et de la Cour jouissent, pendant l'exercice de leurs fonctions, des privilèges et immunités prévus à l'article 40 du Statut du Conseil de l'Europe et dans les Accords en vertu de cet article.

Article 60.

Aucune des dispositions de la présente Convention ne sera interprétée comme limitant ou portant atteinte aux Droits de l'homme et aux libertés fondamentales qui pourraient être reconnus conformément aux lois de toute Partie Contractante ou à toute autre Convention à laquelle cette Partie Contractante est partie.

Article 61.

Aucune disposition de la présente Convention ne porte atteinte aux pouvoirs conférés au Comité des Ministres par le Statut du Conseil de l'Europe.

Article 62.

Les Hautes Parties Contractantes renoncent réciproquement, sauf compromis spécial, à se prévaloir des traités, conventions ou déclarations existant entre elles en vue de soumettre, par voie de requête, un différend né de l'interprétation ou de l'application de la présente Convention à un mode de règlement autre que ceux prévus par ladite Convention.

Article 63.

1. Tout Etat peut, au moment de la ratification ou à tout autre moment par la suite, déclarer, par notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, que la présente Convention s'appliquera à tous les territoires ou à l'un quelconque des territoires dont il assure les relations internationales.

2. La Convention s'appliquera au territoire ou aux territoires désignés dans la notification à partir du trentième jour qui suivra la date à laquelle le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe aura reçu cette notification.

3. Dans lesdits territoires les dispositions de la présente Convention seront appliquées en tenant compte des nécessités locales.

4. Toute Etat qui a fait une déclaration conformément au premier paragraphe de cet article, peut, à tout moment par la suite, déclarer relativement à un ou plusieurs des territoires visés dans cette déclaration qu'il accepte la compétence de la Commission pour connaître des requêtes de personnes physiques, d'organisations non gouvernementales ou de groupes de particuliers conformément à l'article 25 de la présente Convention.

Article 64.

1. Tout Etat peut, au moment de la signature de la présente Convention ou du dépôt de son instrument de ratification, formuler une réserve au sujet d'une disposition particulière de la Convention, dans la mesure où une loi alors en vigueur sur son territoire n'est pas conforme à cette disposition. Les réserves de caractère général ne sont pas autorisées aux termes du présent article.

2. Toute réserve émise conformément au présent article comporte un bref exposé de la loi en cause.

Article 65.

1. Une Haute Partie Contractante ne peut dénoncer la présente Convention qu'après l'expiration d'un délai de cinq ans à partir de la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard et moyennant un préavis de six mois, donné par une notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, qui en informe les autres Parties Contractantes.

2. Cette dénonciation ne peut avoir pour effet de délier la Haute Partie Contractante intéressée des obligations contenues dans la présente Convention en ce qui concerne tout fait qui, pouvant constituer une violation de ces obligations, aurait été accompli par elle antérieurement à la date à laquelle la dénonciation produit effet.

3. Sous la même réserve cesserait d'être Partie à la présente Convention toute Partie Contractante qui cesserait d'être Membre du Conseil de l'Europe.

4. La Convention peut être dénoncée conformément aux dispositions des paragraphes précédents en ce qui concerne tout territoire auquel elle a été déclarée applicable aux termes de l'article 63.

Article 66.

1. La présente Convention est ouverte à la signature des Membres du Conseil de l'Europe. Elle sera ratifiée. Les ratifications seront déposées près le Secrétaire Générale du Conseil de l'Europe.

2. La présente Convention entrera en vigueur après le dépôt de dix instruments de ratification.

3. Pour tout signataire qui la ratifiera ultérieurement, la Convention entrera en vigueur dès le dépôt de l'instrument de ratification.

4. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera à tous les Membres du Conseil de l'Europe l'entrée en vigueur de la Convention, les noms des Hautes Parties Contractantes qui l'auront ratifiée, ainsi que le dépôt de tout instrument de ratification intervenu ultérieurement.

Fait à Rome, le 4 novembre 1950, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général en communiquera des copies certifiées conformes à tous les signataires.

PROTOCOLE

Additionnel à la Convention de Sauvegarde de Droits de l'homme et des Libertés Fondamentales

Les Gouvernements signataires, Membres du Conseil de l'Europe,

Résolus à prendre des mesures propres à assurer la garantie collective de droits et libertés autres que ceux qui figurent déjà dans le Titre I de la Convention de sauvegarde des Droits de l'homme et des libertés fondamentales, signée à Rome le 4 novembre 1950 (ci-après dénommée «la Convention»).

Sont convenus de ce qui suit:

Article 1.

Toute personne physique ou morale a droit au respect de ses biens. Nul ne peut être privé de sa propriété que pour cause d'utilité publique et dans les conditions prévues par la loi et les principes généraux du droit international.

Les dispositions précédentes ne portent pas atteinte au droit que possèdent les États de mettre en vigueur les lois qu'ils jugent nécessaires pour réglementer l'usage des biens conformément à l'intérêt général ou pour assurer le paiement des impôts ou d'autres contributions ou des amendes.

Article 2.

Nul ne peut se voir refuser le droit à l'instruction.

L'Etat, dans l'exercice des fonctions qu'il assumera dans le domaine de l'éducation et de l'enseignement, respectera le droit des parents d'assurer cette éducation et cet enseignement conformément à leurs convictions religieuses et philosophiques.

Article 3.

Les Hautes Parties Contractantes s'engagent à organiser, à des intervalles raisonnables, des élections libres au scrutin secret, dans les conditions qui assurent la libre expression de l'opinion du peuple sur le choix du corps législatif.

Article 4.

Toute Haute Partie Contractante peut, au moment de la signature ou de la ratification du présent Protocole ou à tout moment par la suite, communiquer au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe une déclaration indiquant la mesure dans laquelle il s'engage à ce que les dispositions du présent Protocole s'appliquent à tels territoires qui sont désignés dans ladite déclaration et dont il assure les relations internationales.

Toute Haute Partie Contractante qui a communiqué une déclaration en vertu du paragraphe précédent peut, de temps à autre, communiquer une nouvelle déclaration modifiant les termes de toute déclaration antérieure ou mettant fin à l'application des dispositions du présent Protocole sur un territoire quelconque.

Une déclaration faite conformément au présent article sera considérée comme ayant été faite conformément au paragraphe 1 de l'article 63 de la Convention.

Article 5.

Les Hautes Parties Contractantes considéreront les articles 1, 2, 3 et 4 de ce Protocole comme des articles additionnels à la Convention et toutes les dispositions de la Convention s'appliqueront en conséquence.

Article 6.

Le présent Protocole est ouvert à la signature des Membres du Conseil de l'Europe, signataires de la Convention; il sera ratifié en même temps que la Convention ou après la ratification de celle-ci. Il entrera en vigueur après le dépôt de dix instruments de ratification. Pour tout signataire qui le ratifiera ultérieurement, le Protocole entrera en vigueur dès le dépôt de l'instrument de ratification.

Les instruments de ratification seront déposés près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe qui notifiera à tous les Membres les noms de ceux qui l'auront ratifié.

Fait à Paris, le 20 mars 1952, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe.

Le Secrétaire Général en communiquera copie certifiée conforme à chacun des gouvernements signataires.

Pour le Gouvernement du
Royaume de Belgique

Paul van ZEELAND

Pour le Gouvernement du
Royaume de Danemark

Ole BJOERN KRAFT

Pour le Gouvernement de
la République Française

SCHUMAN

Pour le Gouvernement de la
République fédérale allemande

ADENAUER

Pour le Gouvernement du
Royaume de Grèce

R. RAPHAEL

Au moment de la signature du présent Protocole, le Gouvernement hellénique, se prévalant de l'article 64 de ladite Convention, formule la réserve suivante, portant sur l'article 2 du Protocole: le mot «philosophique» par lequel se termine le second paragraphe de l'article 2 recevra en Grèce une application conforme aux dispositions y relatives de la législation intérieure.

Pour le Gouvernement de la
République islandaise

Petur BENEDIKTSSON

Pour le Gouvernement de la
République irlandaise

Proinsias Mac AOGAIN

Pour le Gouvernement de la
République italienne

Paolo Emilio TAVIANI

Pour le Gouvernement du
Grand Duché de Luxembourg

Jos. BECH

Pour le Gouvernement du
Royaume des Pays-Bas

STIKKER

Pour le Gouvernement du
Royaume de Norvège

Halvard LANGE

Pour le Gouvernement de la
Sarre

Johannes HOFFMANN

Pour le Gouvernement du
Royaume de Suède

Osten UNDEN

Pour le Gouvernement de la
République turque

F. KOPRULU

Pour le Gouvernement du
Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d' Irlande
du Nord

Anthony EDEN

Au moment de signer le présent Protocole, je déclare qu'en raison de certaines dispositions de lois sur l'enseignement, en vigueur au Royaume-Uni, le principe posé dans la seconde phrase de l'article 2 n'est accepté que dans la mesure où il est compatible avec l'octroi d'une instruction et d'une formation efficace et n'en entraîne pas de dépenses publiques démesurées.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ :

Ἡ ἔτησίαι συνδρομὴ τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως, ἡ τιμὴ τῶν τμηματικῶς πωλουμένων φύλλων αὐτῆς καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεως ἐν τῷ Δελτίῳ Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν καὶ τῷ Παραρτήματι τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως, ἔχουσι καθορισθῆ ὡς κάτωθι :

Α' ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

1. Διὰ τὸ τεύχος Α'	Δρχ. 150.000
2. » » » Β'	» 100.000
3. » » » Γ'	» 100.000
4. » » Παράρτημα	» 100.000
5. » » Δελτίον Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν...	» 250.000
6. » » τεύχος «Πράξεις Νομικῶν Προσώπων Δ. Δ. κλπ.»...	» 100.000
7. » » Δελτίον Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας	» 50.000
8. » » Δι' ἅπαντα τὰ τεύχη, τὸ Παράρτημα καὶ τὰ Δελτία	» 700.000

Οἱ Δήμοι καὶ αἱ Κοινότητες τοῦ Κράτους καταβάλλουσι τὸ ἕμισυ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν.

Τὸ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) ποσοστὸν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν ὠρίσθη ὡς ἑξῆς :

1) Διὰ τὸ τεύχος Α'	Δρχ. 10.000
2) » » » Β'	» 5.000
3) » » » Γ'	» 5.000
4) » » Παράρτημα	» 5.000
5) » » Δελτίον Ἀνων. Ἐταιρειῶν ...	» 20.000
6) » » Πράξεις Νομ. Προσώπων Δ. Δ. »	» 5.000
7) » » Δελτίον Ἐμπ. καὶ Βιομ. Ἰδιοκτησ.	» 2.000
8) Δι' ἅπαντα τὰ τεύχη	» 40.000

Οἱ Δήμοι καὶ αἱ Κοινότητες τοῦ Κράτους καταβάλλουσι ὁλόκληρον τὸ ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ. ποσοστὸν.

Β' ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΩΝ Ε. Κ.

Ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως ὠρίσθη εἰς Δρχ. 1.000.

Γ' ΤΕΛΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ι. Εἰς τὸ Δελτίον Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν :

1. Τῶν δικαστικῶν πράξεων Δρχ. 24.000
2. Τῶν καταστατικῶν Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν. » 1.500.000

3. Τῶν τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν .. Δρχ. 300.000
4. Τῶν ἀνακοινώσεων καὶ προσκλήσεων εἰς γενικὰς συνελεύσεις ὡς καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ Ν. 3221)24 γνωστοποιήσεων » 150.000
5. Τῶν ἀνακοινώσεων τῶν ὑπὸ διάλυσιν Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν κατὰ τὸ Β Δ. 20)5)1939 » 25 000
6. Τῶν Ἰσολογισμῶν τῶν Ἀνων. Ἐταιρειῶν » 300.000
7. Τῶν συνοπτικῶν μηνιαίων καταστάσεων τῶν Τραπεζικῶν Ἐταιρειῶν » 120 000
8. Τῶν Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ ἀναβολῆς συγκλήσεως τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν Ἀνων. Ἐταιρειῶν. » 150 000
9. Τῶν Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ παραγωγῆς ἀδείας ἐπεκτάσεως τῶν ἐργασιῶν ἀσφαλιστικῶν Ἐταιρειῶν, ὡς καὶ τῶν ἐκθέσεων περιουσιακῶν στοιχείων.... » 300.000
10. Τῶν ἀποφάσεων περὶ ἐγκρίσεως τιμολογίων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἐταιρειῶν » 60.000
11. Τῶν περὶ παραγωγῆς πληρεξουσιότητος πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαπῶν Ἐταιρειῶν » 100.000
12. Τῶν ἀποφάσεων περὶ συγχωνεύσεως Ἀνων. Ἐταιρειῶν » 1.000.000

II. Εἰς τὸ Παράρτημα Ε. Κ.

1. Τῶν δικαστικῶν πράξεων, προσκλήσεων καὶ λοιπῶν δημοσιεύσεων » 25.000
2. Τῶν ἀδειῶν πωλήσεων ἱαματικῶν ὑδάτων » 200.000)

Τὸ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) καταβλητέον ποσοστὸν ἐπὶ τῶ ἀνωτέρω τελῶν ὠρίσθη εἰς 5 ο)α.

Δ' ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ — ΤΕΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΟΣΟΣΤΩΝ Τ.Α.Π.Ε.Τ

1. Αἱ συνδρομαὶ καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεων προκαταβάλλονται εἰς τὰ Δημόσια Ταμεία ἐναντι ἀποδεικτικοῦ εἰσπράξεως (γραμματίου παραλαβῆς ἢ διπλοτύπου Εἰσπράξεως), ὅπου μερίμνη τοῦ ἐνδιαφερομένου ἀποστέλλεται εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

2. Ἡ καταβολὴ τοῦ ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ. ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν καὶ τελῶν δημοσιεύσεων ἐνεργεῖται ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ ΤΑΠΕΤ (Κατάστημα Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου) ἐν ταῖς λοιπαῖς δὲ πόλεσι τοῦ Κράτους εἰς τὰ Δημόσια Ταμεία, ἅτινα ἀποδίδουσι ταῦτα εἰς τὸ ΤΑΠΕΤ συμφώνως πρὸς τὰ ὀριζόμενα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 192378)3639 τοῦ ἔτους 1947 (ΡΟΝΕΟ 185) Ἐγκυκλίου Διαταγῆς τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ.

Ὁ Διευθυντὴς

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΕΡΡΑΙΟΣ

Ἡ ἐν τῷ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.